

CAO News 10

Horolezecký časopis severočeského regionu č.123

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 11, číslo 123

-- Since 1999 --

Říjen 2009

POHYBOVÁ
MEDITACE

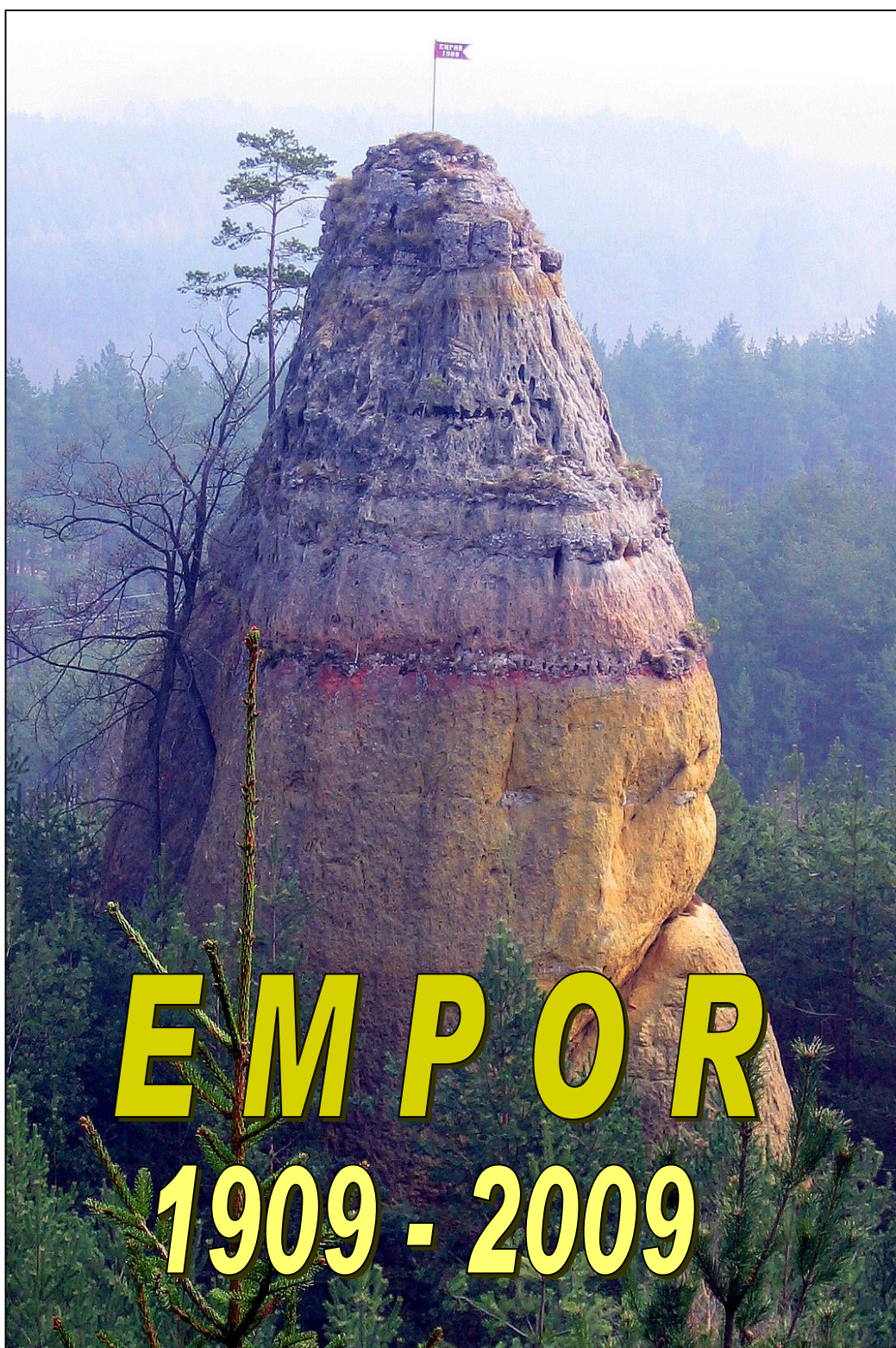

CHRIS
SHARMA

„Lezení je pro mě pohybovou meditací. Koncentrovat svou mysl na jeden bod, kdy vlastní já mizí, je rozpuštěno a zbude pouze čiré uvědomění, energie a emoce. To nás posouvá k našim limitům, nutí zahrnout zbytečné myšlenky a umožní nám být plně ponořeni v současnosti, sloučit se s přírodou, být člověkem. V tyto okamžiky vystupuje to pravé fantastično, pro které žiji...“

V tomto čísle

- ✓ Alpské nebe a dudy
- ✓ Crozzon di Brenta
- ✓ Vzpomínky na Rudu Zabilku
- ✓ Setkání lezců v Labáku
- ✓ Český pohár v paraglidingu
- ✓ Hřeben Nízkých Tater
- ✓ „100 letý“ Tvarožník
- ✓ Zemřel Ladislav Ryska
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky od nás i ze světa
- ✓ a mnohé další...

Tvarožník v Polomených horách. Foto © 2009 CNS

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Říjnová schůzka CAO Děčín připadla na středu 7. října 2009 a sešli jsme se samozřejmě Na Kocandě.

Aby nám nebylo smutno, přišlo opět několik milých hostů, objevili se i členové, které vidáme jen párkrát do roka a **Karel Bělina** přijel rovnou s novou členkou..

Velkou radost nám udělal **Martin Švec**, který promítl své nádherné fotografie z nonstop přeběhu hřebene Nízkých Tater, který uskutečnil 3. října společně s **Jiřím Kostínkem**.

Program říjnové schůzky:

- **Nabitý podzimní kalendář.** Akce je opravdu hodně a do konce roku už to lepší nebude. O všech (no, minimálně o většině) se postupně zmíníme na stránkách CNs. A třeba na horolezecký orientáček nás přišel pozvat osobně přímo ředitel běhu **Jaromír Pospíšil**.
- **Nový člen CAO Děčín.** Naše klubové řady rozšířila **Diana Pavlátová** z Povrlů, dcera známé aktivní dopisovatelky. Vítejte mezi námi!
- **Různé.** Opět několik novinek týkajících se Labského údolí od **Jenika Pletichy**, třeba nový archiv protokolů, zápisů, dalších tiskovin i jiných předmětů; nové věže a masivy v Labáku – Němci nám oblezli už téměř všechny poslední opomíjené lezecké objekty; nechyběli kapitáni, takže se řešily i jachty; a mnoho, mnoho dalšího...

★ Nový člen CAO Děčín ★

Diana Pavlátová

Horám zdar!

Foto © 2009 *Sponge*

Nebe a dudy

aneb Glock a Blanc

Martina Táboříková
CAO Děčín

Na přelomu července a srpna se nabízelo volníčko, a tak jsem ho chtěla využít k výpadu do hor. Napadl mě Grossglockner. Jenže nastal problém, který se tenhle rok, bohužel, už jaksi stával jakoby pravidlem. Nebyl parťák, přesněji parťáčka. Moje stará dobrá spolulezkyň Marčulka byla už, jak jsem si chtě nechtě zvykla, že hry, neboť už se stává veřejným tajemstvím, že letos nejezdila nikam, aby našetřila prašulky, a jak je vidět, neškodliala marně, protože v únoru mi odlétá na rok ke klokanům. Druhá parťáčka – Olina zase nesehnala azyl pro dítko a pro hafana. Takže mi nezbylo opět nic jiného, než zalovit na netu.

Ozval se mi **Honza Borovička** z Uhlířských Janovic – HOPSUK Kolín. Poklábosili jsme párkrát po telefonu a dohodli se na Glocku. Padla i možnost Stüdlgratu. Na otázku „Kolik ti je?“ mi Honza odpověděl: „asi tak jako tobě“. Když kolem 23. hod nasedl ke mně do auta, musela jsem si na něj rozsvítit. Vyvalila jsem oči a následovalo moje „Tobě že je jako mně jo? Kápní božskou mladej!“ Odpověděl, že mu je 21 a že mi lhal, protože si myslel, že bych s ním jinak nejela. Hlavou mi bleskla myšlenka co tam asi tak budeme dělat, protože bych klidně mohla být když ne úplně jeho máma, tak hodně stará ségra určitě. Odpověděla jsem, že má pravdu, nejela. Ale to by byla škoda, protože jsme si s Honzou fakt rozuměli a užili jsme si to.

Cesta z Kalsu po placené silnici za nějakých 11 € se mi už po probdělé noci zdála nekonečná. Po příjezdu na parkoviště u Lucknerhausu jsme to asi na 4 hodky zalomili vedle auta. Po poledni jsme posbírali věci do bágůl a vydali se vzhůru ke Stüdlhüte. Celou cestu pražilo slunce a tlak před bouřkou byl na infarkt jak dělanej. Později jsme se dozvěděli, že na té samé cestě dvakrát někdo zkolaboval a museli ho křísit nejen kolemjdoucí ale i Horská. Když jsme odpoledne přišli po necelých 3 hodinách na Stüdlhüte (2801 m), potkali jsme se s bandou Čechů, chlapů, asi tak v mém věku **J**, kteří postavili stan kousek od chaty a říkají si „Spolek extrémních důchodců ze Pcher“.

Večer přišli na pivko. Samo sebou, že nezůstalo jen u jednoho, bodejť by né, když jsme se tam tak pěkně sešli. Jak se po chvíli ukázalo, v jednom z nich, Petrovi, jsem poznala borce se kterým jsem si kdysi vyměnila pár mailů, když jsem mu prodala knížku o horách, kterou mu ale předala Marča, takže my dva jsme se nikdy neviděli. On neměl ani páru odkud by mě měl znát, a tak hodinka, po kterou jsme ho v tom nechali máchat, byla pro něj dost horká, pro nás všechny ale hooooódně veselá. Nocleh v luxusním Matrazenlageru za 10 € stál rozhodně za to. Kluci chtěli jít ráno taky Stüdl, i když já jsem do poslední chvíle váhala. Hlášený byly polední a odpolední bouřky. Honza se mě ptal, jak moc těm předpovědím věřím. Řekla jsem mu, že těmhle dost, že většinou vycházej... Jak my, tak kluci chtěli vstávat v pět.

Ráno jsme s Honzou v 5:30 vycházeli, kluky jsme neviděli, říkali jsme si, že asi vyšli o něco dřív. Úvodní stoupák od chaty byl na zahřátí tak akorát. Pak následovala cesta štroviskem a pak jakýsi rozlámaný hřeben Luisengrat. Prohlásila jsem, že hnusnější jsem ještě neviděla. Před námi šla grupa Němců. Najednou rány jako z děla, že nás to skoro posadilo na zadek. Z hřebene se muselo urvat něco velkého a za velkého rámusu to spadlo kamsi na ledovec. Byla ale hrozná mlha, takže jsme to neviděli. Oba jsme ale řekli naráz, doufáme, že kluci nejsou zrovna někde na hřebeni před námi. Než jsme krátce před sedmou došli k nástupu na Stüdlgrat, viděli jsme grupu Němců jak se kousli kousek od Früstickplatzu. Ucpali to dokonale a na dost dlouho.

V tu chvíli nám to ale moc nevadilo, protože jsme řešili jiný problém. Podařilo se mi stáhnout si náhubek z hadičky camelvaku a ten mi zapadl kamsi do šutrů. Asi tak půlka vaku mi vytekla než jsem stačila narvat malíček do hadičky. Honza hledal náhubek. Hledání mu netrvalo nijak extra dlouho. Pak jsme ale šťourali cepínama ve skále, za neustálého sledování záchranné akce kouslých Němců. Nalezli si totiž špatně, byli mimo cestu a jeden jim zůstal v mrtvém bodě. Mezitím jsme s Honzou rozebrali asi tak půlku hřebene, než jsme náhubek vyndali. Ztratili jsme víc jak hodinu kvůli Němcům i kvůli vaku. Vody mi zůstala tak třetina, mlha jako mlíko a já ztratila poslední chuť do toho nalízt. Navíc tím jak jsme se zdrželi, tak jsem měla obavy z toho, že nás bouřka chytne někde na vrcholu. Otočili jsme to. Vydupala jsem si ale sestup na ledovec Teichnitzkees a návrat přes něj.

Mezi trhlinami jsme proklíčkovali v pohodě, ještě z hřebene jsme si to mohli dobře prohlédnout a pomyslně si nalajnovat cestu. Cestou jsme se otáčeli směrem ke Glocku a viděli jsme pět teček přibližujících se zezadu od Glocknerwand k nástupu na Stüdlgrat. Zase oba naráz jsme řekli, jestli to náhodou nejsou kluci. Ale co by tam dělali, že jo? Na chatě jsme si dali polívku, která fakt bodla. Na Honzisi bylo vidět, že je zklamanej, hlavně proto, že si myslel, že tím naše cesta k vrcholu skončila. Já jsem ale chtěla jít normálou, to byla jasná věc.

Odpoledne jsme vyrazili s tím, že pokud přijde bouřka, měla by nás zastihnout ještě na ledovci, což by byla ta lepší varianta, pokud by nás měla chytout až na ferátce pod chatou na Adlersruhe – Erzherzog-Johann-Hütte, tak by jsme do toho nešli. Celou cestu nám přšelo a ledovec byl hodně rozmáčený. V půlce ledovce jsme potkali dva kluky ze Pcher, kteří si Glock chtěli vylízt normálkou, ale vraceli se na Stüdlhütte. David říkal, že kluci ráno měli nastoupit do Stüdlgratu, ale že kolem desáté psali, že to nenašli a od té doby o nich neví. Docela nám zatrnulo a říkali jsme, že jsme viděli nějakou skupinku vracející se od Glocknerwand, že to možná mohli být oni...

Ober bouřka s kolosálním hromobitím a kroupama nás chytla na ledovci, těsně pod ferátou a přesně podle předpovědi. Opět jsme oba říkali, že doufáme, že kluci nejsou zrovna někde tam nahoře. Už jsem pár bouřek v horách zažila, nejvíc vzpomínám asi na ty tatranské, kdy jsme se Standou odhazovali vše co se dalo a pak pod pláštěnkou na bobku hráli člověče nezlob se. Jelikož tahle bouřka byla ale fakt pěkněj mazec, vzali jsme zpátky hopem to, co jsme předtím tak pracně vyšmajdali. Pak se bouřka vzdalovala, jak se říká, rychlostí blesku, a tak jsme to zase poslušně vyšmajdali zpátky. Cestou, kudy vedla feráta, se v tu chvíli ale valila kvanta ledové vody, takže jsme byli za chvíli mokří až na kost. Tahle feráta na chatu se zdála být nekonečně dlouhá. Konečně jsme ale v podvečer v dorazili na chatu Erzherzog-Johann-Hütte.

K velkému překvapení a radosti všech jsme v chatě narazili na „naše kluky“. Bylo to moc hezké setkání s nefalšovanou radostí. Všichni jsme se objímali a potřásali pravicema, za nechápavých pohledů všech přítomných v chatě. Kluci se ptali: „Že nevíte, kde jsme byli?“ A my s Honzinem na to dvojhlasně že víme, a na velké fotce, která visela za klukama, jsme ukázali na Glocknerwand. „Jak to víte?“ ptali se kluci. „Viděli jsme vás“ my na to. Kluci vyprávěli, jak ráno v té mlze netrefili nástup, a tak si zašli až za Glocknerwand. Když jsme je pak viděli, že se vracejí, tak teprve nastoupili do Stüdlu. Když byli na vrcholu, zastihla je tam právě ta hrozná bouřka. Upřímně nám řekli, že se podruhé narodili a že se tam skoro podělali.. Není divu. Když byli u kříže, práskalo všude kolem nich. Z vrcholu k chatě se museli dostat po hřebeni přes Malý Glockner a bylo potřeba se jistit přes tamní tyče. Obhazovali je lanem z dálky, přesto cítili a slyšeli, jak všechno kolem jiskří a párkrát dostali i nějakou pecku. No mazec.

Honza zas pak upřímně přiznal, že je rád, že jsme se vrátili a šli to normálkou, jinak by jsme tam v tu dobu byli taky. Poklábosili jsme, dali si polívku a zalezli, zatímco kluci to ještě scházeli dolů. Matrazenlager za 11 € byl celkem dost dobřej, chata taky a dokonce v ní obsluhoval mladaoš z Tatranské Lomnice. Jediná nevýhoda byla, že voda se musela kupovat, my měli 1,5 l za 2,40 €.

Probudili jsme se do krásného rána. Opět podle předpovědi. Počasí mělo vydržet cirka do poledne. Budíček v 5:30 jsme sice zmákli, pak jsme se ale zdrželi, a tak jsme vycházeli v 6:30. Cesta po ledovci byla takhle po ránu celkem výživná. Někde v půlce jsem se musela svlíknout. V místech, kde je svah nejprudší a začíná jištění na skále, jsem zjistila, že nemám foťák. Tak 100 m pod námi byla vidět černá tečka ve sněhu... Honza neřekl ani slovo, sundal bágel a mazal pro něj. Netrvalo ale dlouho a v místech, kde se zuli mačky a lezl se hřebínek, jsme si s Honzou byli kvít. Volal na mě, jestli tam někde pod sebou nevidím foťák. Foťák tam byl, tak jsem volala na Němce pode mnou, ať je od té dobroty a vezme mi ho.

V 9:15 jsme byli na vrcholu. Nejdřív jsme dali pauzu a pojedli, než se uvolnil kříž a mohli se vyfotit. Bylo opravdu nádherně, nebe jako vymalované, nádherý rozhled, krásně bylo vidět na „sousední“ Grossvenediger.

Když jsme se vraceli, už jsme potkávali celkem dost lidí, a tak se cesta začala místy ucpávat. Opět jsme potkávali Guidy, kteří se nás pokoušeli vycvakávat z jištění, ale to už pro mě nebyla žádná novinka. Jedna šestičlenná skupinka Slovinců s Guidem ucpala cestu totálně, zabrali úsek dvou jisticích tyčí, když se asi 15 min dokázali dohadovat, kdo má čí expresky. Jeden z nich požadoval, aby mu ostatní vrátili ty jeho. Když už

na ně ostatní řvali, tak někdo ze Slovinců řekl, ať teda jdou dál, že si to pak rozeberou, ale chlapík trval na svém, že mu maj okamžitě vrátit jeho expresky tam a teď, jinak to nejde, protože ty jeho expresky stály 30 €. No comment. Mezitím jsme je už začali obležat po vlatním jištění. Jeden Guide mi v tu chvíli říkal: „Dneska je pěkně, že?“ říkám, že jo, že nám počasí přeje, na což mi s namachrovaným výrazem odpověděl „a proč se jistíš?“ odpověděla jsem s úsměvem, že pro hovno a byl klid.

Pak jsme potkali trojku z Budějovic, holka a dva kluci. Holku měli mezi sebou. Když přelezala místo s ledem a nevěděla jak, poradili jí kluci, ať se chytne toho sněhu, jako na spodáka. Následovalo samozřejmě to, co muselo. Plácla sebou, aspoň že jí měli mezi sebou na špagátě.

Když jsme slezli vrchní nejstrmější část ledovce od skály, byl už sníh pěkně rozčvachtaný a na ledovém podkladu celkem slušně ujížděl. Lidi se cpali dolů hlava nehlava, představa, že to někomu z nich ujede a strhne nás sebou mě děsila. Jak jsme došli k borhákům na skále, jistili jsme se. Začalo se kazit počasí, udělala se mlha a mrholilo. Takže počasí nám vydrželo opravdu jen na vrcholový úsek a byli jsme za to vděční. Opět následovala nezbytná polévka na chatě a pak sestup.

Na ledovci pod chatou jsme potkali onu trojku z Budějovic. Dokázali se asi 5 minut dohadovat, zda si nazývají nebo nenazývají mačky a zda se navážou či nikoli. Dívčina chtěla, kluci ne. Za tu dobu je mohla mít na nohou. Šli navázání, bez maček. Imrvé se dívka válela po zemi, většinou ji následoval ještě druhý z nich. Radši jsme si od nich dali odstup. Honza se pak bavil tím, že počítal, kolikrát byli na zemi. Po třicítce ho to ale přestalo bavit. Na záda mi dýchala postarší rakouská dvojka a babě taky furt ujížděla kopyta. I ty jsme radši pustili před sebe. Pak už byla cesta v pohodě.

Když jsme sestupovali z Stüdlhütte k parkovišti, v jedné zatáčce se na nás vynořila zadnice dívčiny z Budějovic, od pasu dolů nahá. Honza se zachoval jako gentleman. Otočil se a čekal, až ustal její křik. Byl z toho pak hotovej. Ne z toho, že viděl nahou babu, ale nemohl pochopit, jak se mohla svlíknout na turistářně, když ví, že za nima jdeme. Ještě když jsme večer usínali a on to rozebíral, měla jsem záchvaty smíchu.

S Honzisek pak následovalo i nějaké lezení na Hrubici, kde jsem poznala, jak je dobrý lezec a hlavně pro nás tahoun a domluvili jsme se, že spolu určitě ještě nějaký kopec dáme...

Mont Blanc

Koncem srpna jsme měly s holkama naplánováno, že se opět, po roce, vydáme na Blanc, když jsme to loni vzdaly mezi Valotkou a vrcholem, protože předpověď nevydržela. Jenže jak už jsem psala, ani Marča ani Olina nakonec nejely. Nechtěla jsem to zrušit úplně, přece jen rok se na to těším, zařizuju si dovču a pak bych to měla vzdát? To se mi nechtělo, takže nezbyvalo, než opět zalovit na netu, což se v poslední době osvědčilo. Pravda je, že mi nikdy nezáleželo až tak moc na nějakém vrcholu, jako spíš na cestě a na tom, s kým jí jdu... Ale co naděláš, když nechceš sedět doma.

Ozvala se Alena, že tam s kamarádem (v mé věkové kategorii) jedou obytnákem a že by byli rádi, kdyby s nima jel někdo, kdo už tam byl a zná to. Dohodli jsme se i na tom, že pokud bude třeba, prodloužíme si dovču o nějaký den navíc, v případě špatného počasí, protože jsem nechtěla být ničím omezována a limitována, jako tomu bylo v minulosti. Potřebovala jsem ale vzít na zpáteční cestě kámošku s dvěma hafanama ze Švýcarska. Na to mi taky kývli, a tak nebylo co řešit.

22. srpna 2009 jsme vyjžděli směr Chamonix ve složení: **Alena Cermanová** Doubravice (u Hořic), **Pavel Kožíšek** Hořice a má maličkost.

Už cestou Pavel, který dřív hlavně běhal a jezdil závodně na kole, zjistil, že mu auto nedobíjí. Komicky muselo kolemjdoucím připadat, když se to pokoušel opravit na pumpě za pomoci cepínu.

Po příjezdu do Chamonix jsme šli do domu horských vůdců zjistit předpověď. Všichni jsme se dohodli na tom, že v pondělí vyjedem tramvajkou z La Fayet a dojdeme na Tete Rouse, kde v případě špatného počasí budem klidně i v úterý a ve středu s tím, že ve čtvrtek nás podle předpovědi čekalo špičkové počasí, na vrcholový den jako stvořené.

Potom ale Ála s Pavlem přišli na to, že nechtějí jet tramvajkou, že to musí vyšlapat po svých, aby mohli říct, že to vyšli celé. To jsem ale odmítla s tím, že jsem tam už po třetí a že nebudu plýtvat zbytečně silama už dole, jindy bych řekla i časem, protože pak je to boj o čas a o počasí, což v tomhle případě ale neplatilo.

Dohodli jsme se, že oni dva půjdou pěšky, já tramvajkou. Našli jsme jejich turistářnu a u ní přespali s tím, že ráno přejeďu sama s obytnákem do La Fayet a sejdeme se na horní stanici. Jenže ráno přišli na to, že jsme autem popojeli o nějakých pár set metrů výš od hlavní silnice, a že to tedy sjedou se mnou dolů a z odbočky to půjdou zase zpátky nahoru, protože jinak by nemohli říct, že ten Blanc vyšlapali celý. To dá přece rozum :-)

U vrchní stanice tramvajky jsem ve smluvený čas čekala asi hodinu, nakonec mi přišla SMS, že můžu jít zatím napřed. Hmm, tak jo, ok., takže jsem se dostala přesně do situace, co jsem nechtěla. A to, že bych šla sama a neměla s kým poklábovat. Naštěstí jsem se zakecala např. s asi 120-ti kilovou Pařížankou, která říkala, že by taky chtěla jít „nahoru“ a že její přítel je někde před ní. Ještě pod Tete Rouse to ale obraceli. Také jsem potkala bandu mladých Čechů s jednou holčinou. Byli docela fajn, ptali se, jestli jdu sama, a jestli maj na mě čekat. Říkám, že děkuju, ale že ne, že na chatu nelze netrefit. Stan jsme pak měli vedle nich.

Na Tete Rouse se opravdu čekalo dva dny. Bylo hnusně, přšelo, pak i sněžilo. V noci měla přijít vichřice, přesto se někdo vydal nahoru.. Ráno nás asi v 6 hodin vzbudilo volání v angličtině „Czech team at se vzbudí a jde pro naše lidi. Že naše lidi maj problém“. Kluci od vedle se oblíkli a mazali ke stěně pod Gouterem. Do hodiny odtamtud přivedli dva mladý kluky, zmrzlý na kost. Nebylo ale divu, protože měli na sobě, jak to někdo okomentoval, „disco hadry a tenisky“. Prý stáli kousek od kuloáru ve stěně a nemohli tam ani tam. Nad ránem někdo z chaty viděl jak jim blikaj čelovky. Největší fór byl ale v tom, že to nebyli Češi, ale Němci! Asi už se traduje, že když má někdo problém, musí to být Čech. Ti dva se pak chtěli jít ohřát do chaty, ale tam odsud je prý vyhodili, tak scházeli dolů.

Během těch dvou dnů se mě Ála s Pavlem několikrát ptali na cestu, a já jim popsala dopodrobna, co nás tam čeká, kde co je, na co si kde dát pozor, kde se navázat, kde jsou a kde nejsou trhliny atd. Chodila jsem se ptát na počasí na chatu, ale byli tam nesdílní a nepřijemní Francouzi, což nebývá pravidlem, asi toho mají na Blancu prostě dost.

Byli tam ale dva Nepálci na brigádě. S jedním z nich jsem se docela skamarádila. Byl moc milej, ochotnej a hlavně ochotný mluvit anglicky, prostě takový sluníčko. Jmenoval se Tanka. Ptal se, jestli nepojedu do Himálají, do Nepálu. No, určitě někdy jo, ale letos to asi nebude, říkám mu..

Dal mi vizitku, žíví se jako Guid a že prý se mám určitě zastavit. Nepálci prý teď brigádníci po celých francouzských horách, prý jim platěj strašně málo a jak jsem slyšela, „pro normální lidi práci nemaj, ale pro Nepálce jo“. Hrůza.

První večer se z Gouteru vrátili dvě skupinky, které prý vyhodili se stanem od Gouteru, s tím, že se tam nesmí stanovat. Co vím, tak oficiálně u Gouteru povoleno stanování není, jako u Tete Rouse, ale vždycky se tam spalo. Po celé Francii platí,

že od soumraku do úsvitu se může bivakovat. Jenže Alena s Pavlem řekli, že tam teda spát nebudou a že k vrcholu se vyrazí z Tete Rouse. Jak se ukázalo, od Gouteru to vyháněli dolů proto, že měla přijít vichřice. Říkala jsem, že tam určo pak bude zase těch 20 stanů jako vždycky. Jenže oni tam stejně jít na těžko nechtěli. Měla jsem určité obavy, jestli to pak dám na jeden zátah, protože přece jen oproti loňskému roku, jsem na tom špatně s tou mou krční páteří. Zjišťovala jsem tedy, jestli by se dalo přespat na chatě Gouter. Nedalo. Volala jsem tam, prosila, že jsem sama 1 osoba na 1 noc, někde na zem, do spacáku... nemožné.

Pak jsem to zkoušela přes Tanku na chatě, jestli by se nemohli optat. Přišel Francouz, že prej jo, ale telefon 3 € za minutu. Říkám OK, nevdá. „A na kdy to chceš?“, ptá se. Říkám, že na dneska. On na to „hm, tak to ti ušetřím prachy, nikam volat nebudu, maj plno“.

Opoledne Pavel překvapil všechny v táboře kolem, když se navlíkl od hlavy k patě do cyklistického oblečení včetně pestré barevných dresů.

Navečer jsme se definitivně rozhodli, že jdeme z Tete Rouse až na vrchol a kvůli tomu, že asi budu pomalejší než Ála a Cyklista, půjdem brzo a tak byl budíček dohodnut na jednu hodinu ráno.

Vyrazili jsme dle plánu. Cyklista měl perfektní čelovku, která dávala obrovské šajn. Utekli mi ale s Álou hned u stanu a tam jsem v šutrech kličkovala jen za svitu té mojí bludičky. Asi po 10 minutách chůze, cca 200 metrech, se ze tmy ozval Cyklistův hlas „hele sorry, ale my jdeme sami, na tebe nečekáme“. Stála jsem tam jako opařená. Šajn jeho čelovky se vzdaloval a já tam stála furt jako sloup a rozdejchávala to. Musím říct, že to šlo velice těžko, hůř než se rozdejchává nedostatek kyslíku ve 4500 m. Výš sem nebyla, tak nevím. Stála jsem tam a přemítala si v hlavě, že jsem byla po zkušenostech z předchozích dvou let připravená na všechny varianty, důvody, kvůli kterým by krachnul můj výstup na Blanc, že se podělá počasí, že nebudu moct, že nebude moct někdo jiný, všechno možný, ale tahle varianta mě ani ve snu nenapadla. A tak skončil můj třetí pokus o Blanc, vlastně ještě dřív než začal.

Vrátila jsem se do stanu. Pak jsem chvíli přemýšlela o tom, že jsem mohla jít sama. Ano mohla, ale to je to, co jsem nechtěla, kvůli tomu jsem někoho přece hledala a navíc bylo by to proti všem pravidlům. Celý den bylo nádherné přenádherné počasí. Prostě neskutečná paráda. Poprvé jsem tam takové zažila. Paradox :-) Nenaděláš nic.

První se vrátili kluci od vedle. Necháпали co se stalo. Říkali, že jsem mohla jít s nimi. Byli z toho vedle. Nakonec mi řekli: „no jo, tak tys jim popsala a vyradila celou cestu a oni už tě nepotřebovali“. Sešla jsem s nimi dolů a dost jsme poklábosili. Pak jsem čekala do druhého dne na Álu a Cyklistu, než to zase celé sejdou, aby prý mohli říct, že to celé vyšli i sešli. Tak to je přece jasné :-)

Celý dva dny jsem přemýšlela, jak to udělat, když tu nemám svoje auto, mám tu milion věcí, které nepoberu. Nebýt jich, tak jsem šla na stopa, nebo na vlak. Byla tu ale ještě kámoška s hafanama, která když se dozvěděla co se semlelo, ani nechtěla jet a napsala mi jen jedno: „A s těma já mám jet?? Přece parta buď nahoru nebo parta dolů, nic mezi tím není“.

Nejhorší ale bylo, že když se vrátili dolů, Cyklista byl docela hustej, radši jsem nic neříkala. Ála se začala jakoby omlouvat, on to zatípnul s tím, že se nemá za co omlouvat, že mi nic neudělali. Řekla jsem si, že moudřejší teď bude držet hubu, a tak jsem jí taky držela. Pak přišla otázka: „A jaké máš teď plán?“ Odpověděla jsem zděšeně: „Já?? Já měla plán, ten už je pryč, jinej nemám“. Pak další: „Řekni si co chceš, nějaký kopec a my s tebou půjdeme, my se ti podřídíme.“ Výsměch.

Jak jsem jim měla říct, že už bych s nimi nešla ani po chodníku, natož na kopec?? Děs. Nakonec jsem řekla, že chci odvézt na nádraží a že zbývající tři dny strávím sama v Chamonix, tam že mě pak naberou. Dojednáno.

Kámoška Zuzka mi pak psala, jestli se nebojím, že mě tam nechaj. Tak to jediné jsem se nebála, spíš jsem si byla jistá, že nenechaj, protože budou chtít prašule na cestu. Nemýlila jsem se. Myslím, že oni měli hned na začátku říct, hele, chceme jen někoho do auta, aby přispěl na náklady, ale pak si každý půjde svou cestou. Tak by to bylo v pořádku.

Cestu zpět jsem přežila jen díky tomu, že mi dělala společnost právě Zuzka s hafikama, byla jsem za to vděčná.

Cestou ale autíčko nedobíjelo a nedobíjelo a tma na krku. On totiž Cyklista ani nedobil baterii za ty tři zbylé dny. A tak se stalo, že jsme zastavili kdesi uprostřed Německa a hledali kemp, ten ale široko daleko nikde nebyl. Nebýt dobrých lidí.. Našel se člověk, který nás vzal k sobě do sochařské dílny, kde nám nechal k dispozici celý areál i s otevřenou kanceláří, kde jsme si mohli dobít baterii a ráno nám ještě přivezl čerstvé pečivo a mléko do kávy..

A co je na tom nejobdivuhodnější, že vedle jeho dílny žijí už dvacet let problémoví Češi... navzdory tomu pomohl jiným Čechům. Jsem mu za to vděčná.

Pravda je, že teď už bych na to byla připravená a nerozhodilo by mě to. Takže Álo a Pavle, děkuji, každá zkušenost dobrá. I ta špatná. A ostatním, kteří taky občas loví na netu spolulezce nebo parťáka přeju, ať se jim udice od takovýchhle rádooby týpků drží dost daleko. Jak to později shrnul jeden kamarád: „To nebyli lezci, ani horolezci, ani horalové. Byl to cyklista“...

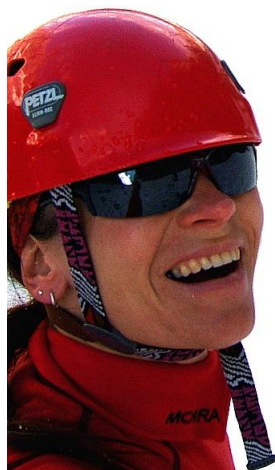

Foto © archiv **Martiny Táboříkové**

Crozzon di Brenta 3135 m

aneb návrat na místo činu

Světlana Pavlátová
CAO Děčín

Plán na letošní lezeckou sezónu měl už téměř všechny „fajfky“ - splněno. Zbýval jen krasavec Matterhorn ve Walliských Alpách a obr Crozzon di Brenta v oblasti Brenta.

S Karlem jsme se domluvili, že Matterhorn přesuneme na příští rok. Snad budou podmínky i počasí vlnnější. Uvidíme. Bylo by fajn zopakovat si povedenou lezeckou akcičku typu poslední Grossglockner 11. – 14.6.2009. Jen bez těch omrzlých xichtíků, pokud by to bylo možný :)

Na Crozzon si Karel brousil zuby už v průběhu našeho červencového pobytu v Brentě, ale to byla ještě hodně bílo, a taky v srpnu, když oblézal tuhle oblast s **Pavlem Henkem**. Ani jednou to nevyšlo, a tak se muselo do Brenty do třetice. **Tomáš Vlček** potřeboval výškovou i fyzickou přípravu na „Šišu“ a Karel ten Crozzon. Plán na prodloužený víkend byl jasný. Intenzivně jsme těsně před odjezdem sháněli čtvrtého lezce, ale nepovedlo se. Takže jsme nakonec vyrazili ve třech. Trochu nepohodlné na tu štreku, ale co..

Před odjezdem jsme dostali užitečné instrukce od **Olgy Mikanové**. Upozornila nás na nesmyslnou časovou rozvahu v průvodci a taky na úděsný, náročný sestup, který sežere každopádně další den. Vše bylo jasné. Dvoudenní záležitost, náročná jak na fyziku, tak orientaci.

Skutečnost ovšem výrazně předčila naše očekávání..

Crozzon di Brenta 3.135 m, Nordkante IV+

28. až 29. srpna 2009

Tomáš Vlček – Karel Bělina (střídavě), Světlana Pavlátová

Crozzon během výstupu k chatě Rifugio Maria Alberto 2.120 m

Chata Maria Alberto 2.120 m - start 7:30. Nástup do stěny 8:30 h. Tisíc metrů lezení před námi a docela slušný množství vína a panáků z večera za námi. Tři hodiny spánku první noc, o něco málo víc druhou. Batohy taky nejsou nejlehčí. Voda, jídlo na dva dny, oblečení, celta - je dobrý počítat s nouzovým bivakem ve stěně (lezení ve třech, počasí, zdlouhavé hledání směru atd). Vše nakonec bohužel „vyšlo“. Aspoň, že to počasí mělo rozum. Ale nepředbíhejme.

Cesta není těžká. Hledání směru, ano. Čas se snažíme minimalizovat současným jištěním prvolezce přes osmu a dobíráním třetího přes žimar. Jde to docela dobře. Fixního jištění není moc, proto často tápeme, jestli je to ten správný směr. O něco víc se funí, to ta výška. Pod jednou polici nacházíme dost hrůzný nález. Část lidské lebky. Uklidňujeme se, že je to asi z dob první světové války.

Ranní Crozzon – výstup vede zhruba podél pravé hrany

Pak se mi při jednom delším traverzu povede cirkusácký kousek. Šinu si to ke Karlovi. V momentě kdy se přitahuji a zdvím na začátek traverzu, ucítím pod svou pravou rukou jemné křupnutí. Chyt je v háji a já se řítím obloukem asi deset metrů. S hlavou nahoře je to celkem pohodovej sešup, ale v momentě kdy mě batoh otáčí o sto osmdesát stupňů, se mi stáhnou půlky. To není dobrý, prolítne mi hlavou.

Pak už jen přímý náraz na přílbu a na záda, naštěstí tlumený batohem. Tomáš, který na mě nevidí, se jen ujišťuje, jestli má správný odhad. „Zbuchla, co?“

Ani ve snu jsem nedoufala, že můj „letecký“ křest proběhne právě v Dolomitech. Jsem trochu otřesená a potlučená, ale jinak opět schopná všeho :) Pokračujeme dál.

Dobírání na jednom ze štandů

Hodiny naskakují čím dál rychleji a sluníčko už nám pomalu dává vale. Začíná být jasné, že vrchol dnes nedáme. Hledáme nouzový bivak.

Police asi tři lezecké délky pod vrcholem je naše dnešní ložnice. „Jééé, to bude romantika, kluci“, vykřikují dost předčasně a všechno mi dochází až po ulehnutí na rozestlaný lana. Neskutečná zima, kosa, kláda, kaltna!! Představa, že takhle budu muset strávit nejmíň sedm hodin je děsivá.

Mám strach o svoje ledviny i zuby (o ty víc). Tomáš celkem spokojeně oddychuje, což mě dost vytáčí a taky to sprostě komentuju. Rachitický Karel má stejný problém jako já. Aspoň někdo.

Naše ložnice na malé polici

Svítání je zázračný po všech stránkách. Úžasný výhledy a sluneční paprsky, který miluji víc, než kdy jindy – TEPLLO!!!

Balíme a dolézáme v ranním sluníčku poslední délky na vrchol

Za hodku a půl jsme na vrcholu v bivačovací boudě. Rochníme si v postelích a vaříme čaj. Asi po půl hodině kluci zavelí okamžitý odchod. Horší se počasí a čeká nás osm hodin sestupu.

Na vrcholu vaříme čajíky, chvílku relaxujeme a pak vyrážíme dolů

Popis sestupu snad nejlíp vystihuje výraz „labyrint“. Chvillemi neřešitelný. Dolů, nahoru, traverz, dolů, zpátky nahoru a zase nepříjemný traverz. Téměř všechno nejisté.

Občas mám pocit, že si z nás kamení dělalí strandu. Stojí a ukazují někam, kam by nikdo normální neudělal ani krok. Přemýšlíme, dohadujeme se a nevěříme, že vážně tudy.

Asi po čtyřech hodinách sestupu (ha ha), jsme paradoxně ještě o kousek výš, než jsme začínali (Cima Tosa 3.159 m).

Sestup je nekonečný a já mám dost. Malá vzpruha přichází až na vrcholu Cima Tosa, protože teď už to půjde jenom dolů..

Nakonec nás bludiště, po šesti hodinách, propouští bez šrámů, jen já vysílením málem nejsem schopná posledního slánění. Pak už jen pohodlnou cestou scházíme k chatě Rifugio Tosa 2.491 m.

Toužebně očekávaná Rifugio Tosa v 2.491 metrech. Konečně jsme dole...

Dvě pivka dokončí zkázu a já se po hodině a půl došourávám jen silou vůle k naší chaloupce, pokojíčku, postýlce..

Lahodný tosačský zabiják Paulaner účinkuje rychle. Mí dva spolezaci spí před chatou jako dva andílci..

Padnu na palandu a přikrytá třemi dekami v duchu (hrdě) odškrtávám poslední fajfku..

Foto © archiv Světlany Pavlátové

Vzpomínky na Rudu Zabilku

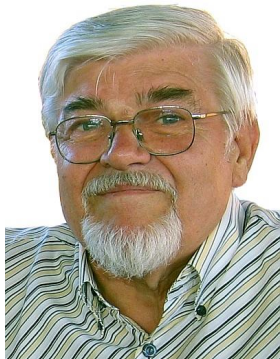
Čtvrtá, pátá a šestá část

Rudolf Ohnesorge
Mnichov

Večírky u Nosků

V červencovém čísle CAO News jsem narazil na fotku **Jindry Strausse**, kterého jsem naposledy viděl v roce 1968, při mé první návštěvě Čech po emigraci.

Okamžitě ve mně vyvstaly vzpomínky na jeho otce - tehdy převozníka přes Labe v Dolním Žlebu - kterému je tak podobný, jakoby mu z oka vypadal.

Samozřejmě v té souvislosti se vrací i vzpomínky na krásné okamžiky, které jsem zažil s **Rudou Zabilkou** v tehdejšímu pensionu **Ády Noska**. Kamarádství se tehdy psalo ještě s velkými písmeny. **Áda Nosek**, ačkoliv nebyl aktivním lezcem, přesto měl pro nás pochopení a nechal nás bezplatně pořádat v lokále naše pravidelné večírky a také přespat. Byl tenkrát zaměstnán jako provozní elektrikář v Děčínských Strojárnách, a tak mě zásoboval občas různým materiálem, jako např. odpory, kondensátory a podobně. Zato jsem mu jednou oplatou opravil jeho radioaparát, supermoderní stereopřijímač Telefunken. Přivezli mu ho darem příbuzní ze západního Německa a Áda ho nechtěl dát do veřejné opravny. Tak jsem měl u něho další očko a dostali jsme s Rudou většinou samostatný pokoj, pokud byl nějaký volný. Jinak byly pokoje většinou obsazené rodinami, jako např. **Holpuchovými** anebo mileneckými páry - **Béd'a Fabián / Berušková** nebo **Ivan Holub / Papežová** ap.

Ale zpět ke starému Straussovi. Uměl perfektně vyprávět anekdoty, a tak cesta přívozem přes Labe uběhla vždy velice rychle. Většinou byly jeho anekdoty namířené speciálně na Zabilku. Ruda byl totiž velikánským puritánem a starý Strauss s oblibou vyprávěl drsné a někdy i oplzlé vtípy. Nám starším to nevadilo, ba naopak. Často jsem se musel smát tak silně, že Ruda musel držet loď v rovnováze, aby se nepřeklopila.

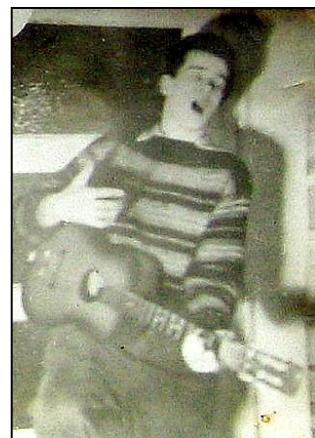

Rudolf Zabilka v Tisském „parkovišti“ U Oudů v roce 1963

Samotný večírek pak byl vyplňován různými akcemi, ke kterým každý mohl něčím přispívat. **Béd'a Fabiánů** například přednesl báseň od **Francoise Villona**, děvčata zpívala v duetu a Ruda zpíval a doprovázel se na kytaru. Libor měl vždy na večírcích sebou svoji krásnou koncertní kytaru, kterou jsem si občas půjčil na sólovou hru. Rudovi ji ale nerad půjčoval, aby mu ji nepoškrábal. Jednou večer, kdy **Holpuchovi** už byli na

pokoji kvůli dětem, měl Ruda ještě chuť si zahrát a zazpívat. Požádal mě tudíž, jestli bych nepoprosil Libora, aby nám ještě půjčil svou kytaru.

Vkradl jsem se do jejich pokoje a protože už byla tma a všichni spali, po špičkách jsem se plížil ke skříni, kde byla kytara uložena. Ačkoli jsem byl úplně potichu, stejně se Libor probudil. Sice nic neřekl, ale raději vstal a šel ještě jednou se mnou dolů do lokálu - asi se o svou kytaru opravdu bál. Dnes to samozřejmě chápu, ale tenkrát mi to ani nepřišlo. No jo, posilnění alkoholem jsme dělali různé věci a moc nad nimi nepřemýšleli.

Pamatuji se na jeden večírek, kdy druhý den byla neděle a my měli naplánovaný výlet k Růžové věži s **Ádou Noskem**. Dalo nám to hodně práce, ho přemluvit. Nechtělo se mu do toho hangu, ale nakonec stál na masivu, odkud je tak pěkný pohled na všechny cesty této krásné věže. Lezla se samozřejmě Stará cesta.

Když jsem vylezl k nástupu a měl vkročit doleva do krátkého traverzu, opustila mě odvaha, a tak jsem to asi po třech pokusech vzdal. Možná se také neblaze projevila kocovina z předešlého večírku.

No nic. Sednul jsem si vedla Ády na masiv a pozoroval ostatní účastníky, hlavně Rudu, jak se krásně a elegantně přehoupl ke spáře a pak jen ruk-cuk na vrchol. Utěšoval jsem se, že nemusím mít všechno a touto filosofií jsem zvládnul i daleko obtížnější úseky života.

O návratu domů vlastně není mnoho co říct, pouze snad malá příhoda v motoráčku. Naproti nám sedělo hezké mladé děvče a při projíždění tunelem jsem plný rozmaru toto děvče políbil. Po vyjetí z tunelu dala Rudovi facku, protože se domnívala, že viníkem byl on. Seděl totiž vedle mne a ona si neuměla představit, že nějaký starý dědek - (bylo mi tenkrát už třicet roků!) - by si mohl něco takového dovolit.

Chudák Ruda. On samozřejmě tušil, jak se věci měly, neboť mě znal. Trpce se usmíval a věc přešel bez komentáře. Byl velice taktní a někdy jsem měl až dojem, že je rozumnější než já.

Při loučení na děčínském nádraží jsme se už ale zase těšili na další weekend..

Cesta motoráčkem do skal, duben 1963. Zleva **Ladislav Ryska**, **Rudolf Zabilka** a **Karel Krombholz**

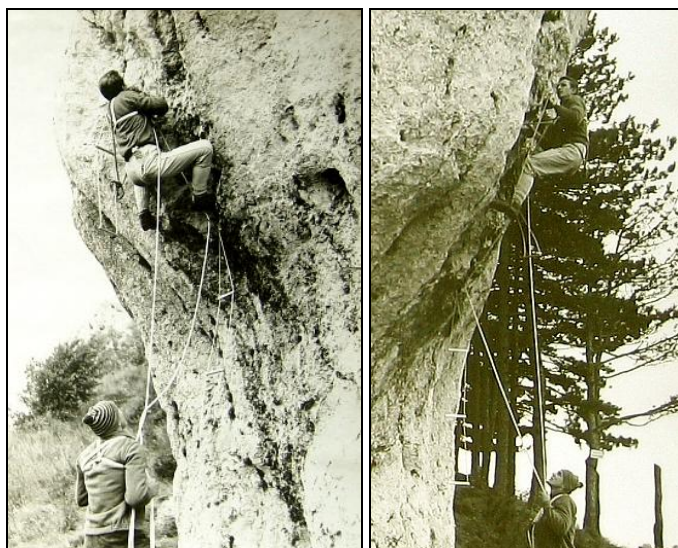
S Rudou na Pálavě

Cesta vlakem na Jižní Moravu se zdála nekonečná. Ještěže Ruda měl sebou kytaru a od Prahy si do našeho kupé přisedlo několik studentek, které na weekend jeli domů. Moravanky jsou vyhlášené jako velice hezké, a tak bylo celou cestu na co se dívat. Ale všechno jednou končí a tak i naše cesta.

Večer jsme dorazili ke statku, ve kterém horolezci za mírný poplatek mohli na půdě přespávat. Hospodářem byl nějaký **Panáček**, který měl televizi, na kterou chytil Vídeň a já musel jednou překládat přítomným divákům rakouský film.

Ale ještě jedna zajímavost tam byla - zralé hrozny! A zároveň upozornění, že jsou i v noci hlídané a případný zloděj je nemilosrdně zahnán brokovnicí. Přesto jsme našli možnost se nabažit těchto chutných plodů a sice brzo ráno, kdy hlídači už odešli anebo únavou usnuli. Zároveň jsme zde při této příležitosti vykonali svoji potřebu a tímto také přispěli ke hnojení tohoto sladkého ovoce. Dobrou chuť.

A pak se konečně vyrazilo na Pálavu. Jaké bylo však moje překvapení, když jsem poprvé viděl toto špinavé bílé monstrum. Moje lezecké ambice vzaly okamžitě za své, když jsem si sáhnul na tento vápencový útvar, který ve mně vzbudil nejen nedůvěru, ale přímo odpor. Ruda a další přítomní lezci se v tomto klouzavém terénu cítili zřejmě dobře a lezli celý den o sto péro. Nebylo jim co závidět.

Pálava, Supervěšák. Leze **Ruda Zabilka**, jistí **Jarda Uher**

Večer zamozřejmě byla povinná návštěva vinných sklepů. Takže i já si přišel na své. Byla to moje první exkurze tohoto druhu a proto také nevím, jak jsem se dostal domů do noclehárny. Pamatuji si jen, že jsem vyšel ze sklepa, ušel pár kroků a ...

Před odjezdem domů jsme se ještě zásobili burčákem a ořechama. Burčák jsme vypili už ve vlaku, takže domů jsme přivezli akorát ořechy. Ale alespoň jsme měli na co vzpomínat.

Hrubice - snad nejkrásnější okamžiky našeho společného lezeckého života

Vlakem přes Turnov do Karlovice - Sedmihorky a pak pěšky do kempu. Někde po cestě přistoupilo mladé děvče, asi jela na weekend domů. V Turnově pak vystoupila. Nepamatuji se už na její jméno, ale Ruda se do ní zamiloval na první pohled. Pamatuji si, že si vyměnili adresy a že si ještě asi rok dopisovali. Také jednou přijela na návštěvu do Děčína. I do skaláku se jednou na nás přijela podívat. Bohužel už si nepamatuji detaily - vím jen, že Ruda strašně žárlil. Jednou mě obvinil, že prý jsem o ní mluvil ve spánku. Přitom jsem mu byl spíš nápomocný a dokonce opustil stan, aby byli nerušení. Ale to jen na okraj.

Nedaleko našeho stanu se nacházelo stanoviště karavanů a obytných vozů. Většinou to byli turisté z Holandska, Británie, ale i Francouzi. A právě tito jednou hledali nějakou možnost nákupu potravin a pití. Ochtově jsem se snažil se svojí lámanou franštinou pomoci. Velkoryse jsem jim ukazoval kde jsou kiosky a vysvětlil, že všechno tady máme a že všechno tady je. Od té doby mě nenazývali jinak než „Monsier - tout est la“.

Ráno jsme se pak vydali do skal. Něco tak krásného jsem ještě nezažil. Ruda to chtěl pro mne dělat napínavé, a tak mě nezavedl hned ke Kapelníkovi, ale u lesní tůně odbočil doprava a kolem Krokodýla zadem směr Sfinga. Někde po cestě jsme uviděli nějaké Sasáky, jak viseli ve stěně a libovali si. Co to bylo za věž už jsem zapomněl. Tenkrát ještě všechny věže byly vidět - dnes už jsou většinou zarostlé stromy.

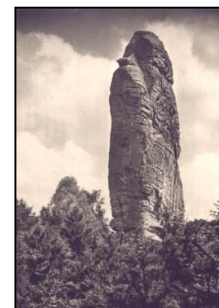
A pak jsme se šli po cestě do údolí a já viděl nejdříve štíhlou věž Taktovky, vedle pak Podmokelskou a nakonec vlevo dominantu - Kapelníka.

V té souvislosti jsem si vzpomněl na Karla Krombholze, který se občas ptával lezců: „Máš Káplu?“ Už jsem se těšil, že mu příště na tuto otázku odpovím: ANO! A pak už jsme narukovali na tuto slavnou věž.

Svačina ve skalách - **Karel Krombholz** a jeho žáci, dva **Rudolfové**..

Ruda zvolil nějakou variantu, protože věděl, že tu nástupní spáru nezvládnou. Dodnes si pamatuji tento výstup jako jeden z nejkrásnějších. I travers v údolní stěně byl požitek. Tou údolní stěnou, ve které později Pepa Čihula udělal „Diretissimo“. Když jsme šťastně dolezli na vrchol a Ruda uviděl moji radost, hned sliboval ještě větší požitek na sousední Podmokelské.

Bohužel jsem tento jeho entuziasmus nemohl sdílet. Samý kruh a lezení žádná sláva. Pod vrcholem, na takovém balkónku, svačinka a pak nahoru a zase dolů. Uctivý pohled na Taktovku ze zdola a pak už zpátky do kempu. A hlavně do lahví nabrat domů čistou vodu ze studánek. Lahoda..

Foto © archiv **CNs** a deníky **Rudy Zabilky**

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Pravý břeh Labe

Děravá věž - Velká výzva 3

9.9.2009

Vladislav Nehasil

Z masivu přeskokem na vrchol.

Masív Hřensko – Nude 8A/8A+

20.9.2009

Rostislav Štefánek

Kolmý Boulder asi 10 m.

Kazatel – Pandoří varianta IXb/IXc

3.10.2009

Jiří Chocholoušek

Od 7. kruhu cesty Dachau Blues (v římse nad tupou hranou) vlevo pod převis ke kruhu Pandořiny skříňky. Jako Pandořina skříňka přes převis k dalšímu kruhu a mírně vpravo do sokolického žebra originálu Dachau blues (předposlední K).

Tisá

Sněhová věž – Skok slunce 2

28.8.2009

Johannes Munde, Christoph Munde

Z poloviny masivu přeskokem do JV stěny a tou na vrchol.

Svatební JZ věž – Věčný stín VIIIb

1.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z průchodu mezi oběma věžemi severní stěnou přes dva kruhy, výše sokolem a převislým koutem na vrchol.

Lokomotiva – Rychlobrzda 2

17.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z Tendru přeskok na polici vlevo od Staré cesty.

Tendr – Do podzimu skok 2

23.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z levé části masivu přeskok na vrcholový balkón.

Ostrov

Vrátnice – Zostřený dozor VIIIb

16.8.2009

Karel Bělina, Radek Dlouhý

Vlevo v severozápadní (údolní) stěně přes dva kruhy a velké hodiny na vrchol.

Vrátnice – Klíč B.24 VII

23.8.2009

Světlana Pavlátová - Karel Bělina, Tomáš Vlček, Jiří Svoboda Taxis

Vpravo v severozápadní (údolní) stěně přes dva kruhy n.v.

Továrník – Časová vlna V

23.8.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Jiří Svoboda, Tomáš Vlček
Z velké plošiny na východní straně vlevo přepadem do velké díry. Trhlinou při hraně na vrchol.

Továrník – Jižní koutová IV

24.8.2009

Karel Bělina, Jiří Svoboda Taxis

Vpravo v jižní stěně ze svahu stěnou a spárou na balkón. Koutovou spárou na vrchol.

Továrník – Ano pane hrabě V

24.8.2009

Karel Bělina, Jiří Svoboda Taxis

V severní spárou ke kruhu. Stěnou na hlavní vrchol.

Továrník – Krátká hrana III

24.8.2009

Karel Bělina, Jiří Svoboda Taxis

Krátkou severovýchodní hranou na vrchol.

Továrník – Údolní kout IV

24.8.2009

Karel Bělina, Jiří Svoboda Taxis

Vlevo koutovou spárou a výše dále spárou na vrchol.

Továrník – Smyčka z nouze VI

8.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Středem jižní stěny k 1. kruhu. Spárou na malý balkónek (římse). Šikmou spárou a stěnou ke druhému kruhu. Stěnou podél trhliny na vrchol.

Továrník – Paprsek naděje VII

8.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Z malého balkónku cesty Smyčka z nouze po římse doleva k 1. kruhu. Trhlinou a hranou na polici ke 2. kruhu. Stěnou n.v.

Kutnohorská stěna – A topůrko za tolar VIIIa

7.9.2009

Pavel Henke - Karel Bělina

Z police v severní stěně. Převislou stěnou přes dva kruhy n.v.

Červená věž – Zlatá žíla VII b

8.9.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Vpravo od Západního koutu stěnou ke kruhu. Žebrem doprava na hranu a po ní na vrchol.

Soví věž – Kamenem na Topola VIIIa

23.8.2009

Tomáš Vlček - Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Vpravo v severní stěně převislou spárou na velkou polici k 1. kruhu. Stěnou ke 2. kruhu. Výše do díry a při hraně na vrchol.

Rájec

Vyhlídková věž – Apollo 13 2/IV

7.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z vrcholu Ariane přeskok na polici, vlevo komínem a Starou cestou na vrchol.

Blíženci – Východní přeskok 1

7.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z předskalí Vyhlídkové v. vpravo přeskok do stěny. Lehce n.v.

Umínělec – Díra v duši 2/III

21.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z okraje Paličáka přeskok na polici (nad sokolíkem cesty Pruhovaná plavba). Lehce na předvrcholové plato a Starou cestou na vrchol.

Dubské skály – Planý důl

Komínové věže – Východní skok 1

10.9.2009, Jan Paul (jištěn)

Z masivu přeskok na Východní věž ke slaňovacímu kruhu.

Duo – Tichá radost 3

13.9.2009, Jan Paul (jištěn)

Z pravé části masivu přeskok na vrchol.

Dubské skály – Kokořínský důl

Mourek – Dolní skok 1

12.9.2009, Jan Paul (jištěn)

Sestupkou asi 2 m na 1. polici (borovička) a přeskok na vrchol.

Mourek – Migréna 2

12.9.2009, Jan Paul (jištěn)

Z okraje masivu přeskok na vrchol.

Hradiště – Blesková akce 2/II

12.9.2009, Jan Paul (jištěn)

Z masivu přeskok na polici a stěnou podél levé náhorní hrany na vrchol.

Dubské skály – Šemanovice

Špek – Zóna nadšení 3

19.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masivu přeskok na vrchol.

Dubské skály – Beškovský kopec

Vyklestilka – Přímý skok 3

13.6.2009

bratři Jilge

Z masivu přeskok na vrchol.

Patlan – Smutný vítěz 2

19.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z okraje masivu (police) přeskok na vrchol. (Vlevo od slaňovacího kruhu.)

Dubské skály – Údolí Roklice

Černá věž – Cesta omylem 1/I

26.9.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masivu sestup na okraj a z výčnělku přeskok na vrchol.

Jizerské Hory

Otesánek – Krajáč mlíka 6-

(Otesánek leží asi 80 m západně od Hamrské vyhlídky, západně od Muchovského sedla.)

31.8.2008

Dalibor Motl

Pravou částí západní stěny na JZ hranu. Po hraně na vrchol.

Otesánek – Kaše z rendlíka 5+

31.8.2008

Dalibor Motl

JV stěnou, výše dvojspárou na balkónek. Koutkem přímo na vrchol.

Otesánek – Pecén chleba 7-

26.8.2009

Dalibor Motl

Středem západní stěny (skoby) do horizontální poruchy (smyčka). Mírně vlevo na vrchol.

Upozornění:

V některých případech se může jednat o ještě neschválené prvovýstupy. O jejich oficiálním schválení rozhodují výhradně příslušné Vrcholové komise.

LEZECKÉ STŘÍPKY..

Pravěké příhody z Bořně

Takhle se jmenuje vzpomínání **Josefa Novotného** (na snímku) z HO Roudnice, které víceméně pravidelně vychází na oddílových webových stránkách horce.cz. Laskavé a úsměvné vyprávění o dobách, kdy se všichni lezci znali, do skal se jezdilo výhradně vlakem a červené lano s bílou kontrolkou bylo téměř značkou luxusu, vás určitě strhne, zejména, jste-li pamětníky oné nesnesitelně lehké doby.

Rozhodně doporučujeme!!

Foto © archiv Josefa Novotného a horce.cz

Poslední zprávy z Himálaje

Tomáš Viček si svůj sen nechává ještě uzrát. Tibetská kráska Shisha Pangma mu svůj vrchol zatím nedopřála. Pustila ho jen na "čumendu" do výšky asi 6500 m. Nevíme přesně co ji rozčílilo, ale těsně před útokem na vrchol, poslala na BC silný víchr, hromady sněhu a do cesty nesčetně menších i větších lavin. Při té příležitosti schramstla stany, spacáky i jiné vybavení v T1, zřejmě jako odpuštěk za rušení jejího klidu.

Tak tedy... Příště citlivěji Tome! Měj na paměti - je to dáma a ta se sakra nechává d o b í v a t!

Vše si on i ostatní členové expedice vynahradili trekem kolem Annapurny, kde bylo počasí vlídnější...

Tak snad příště! Budeme držet palce..

Text a foto © Světlana Pavlátová

Setkání správců Labáku a prvolezců

V sobotu 10. října 2009 se sjeli na vzájemné setkání do Dolního Žlebu správci obou břehů Labe, prvolezci i další zainteresovaní do dění v této lezecké lokalitě. Bylo z toho přímo mezinárodní zasedání. Přijeli lezci z Čech, Slovenska a Německa.

Před začátkem setkání přesvědčil prakticky **Jaroslav Cach**, že lze ze slánění řezat borháků flexou, aniž by došlo k poškození skály a netrčel z ní ani ostrý nedořez. Zkušební borhák byl během chvilky pryč téměř dokonale.

Jarda Cach předvádí v praxi řezání borháků flexou. Přes počáteční skepsi dokázal přihlížející přesvědčit, že to může být praktická pomůcka při výměnách jištění nebo eventuálním nutném rušení cest..

Vlastní jednání pak zahájil **Jeník Pleticha**. Pozdravil přítomné, objasnil své záměry při spravování levého břehu, popsal postup udělování výjimek a také vysvětlil důvody pro znovuzavedení protokolů o prvovýstupech.

Jan Pleticha a plná hospoda lezců..

Největší vzrušení nastalo, když se **Jarda Cach** pokusil obhájit návrh na zavedení výškových limitů pro děláni nových masivů (25 metrů). Jasně formulovaný důvod nezazněl, zato množství protiargumentů od mnoha lezců, zejména od **Tomáše Sobotky**.

Tomáš Sobotka a Andrej Chrastina: Důvod??!

Bouřlivou atmosféru uklidnil svým vystoupením **Jaroslav Uher**. Řekl, že ač patří ke generaci prvovýstupců, která před lety tvrdě obhajovala přísná omezení, postupem času svůj názor přehodnotil. Násilné a zbytečné vnášení dalších zákazů, omezení a příkázání do pravidel samo o sobě nic dobrého nepřináší, jen nevraživost mezi lezci a dal tak za pravdu **Tomovi Sobotkovi**, že nakonec stejně nejlepším regulátorem dodržování pravidel jsou lezci sami.

Jakub Miki Měkota naslouchá shrnutí zkušeností z mnohaletého působení mezi nejtvrdším jádrem labských klasiků i ve vrcholové komisi A jak celou akci ohodnotit? Asi nejlépe vystihl její výsledek **Albrecht Kittler**:

„...začali jste mezi sebou komunikovat a to je to vůbec nejdůležitější pro všechny lezce nejen v Labáku...“

Během setkání se pracovalo i venku – nového průvodce dolaďují **Pavel Pavouk Černý, Albrecht Albi Kittler** a **David Vápník Obermann**

Foto © 2009 *Sponge*

Kouřovka na Daliborku

Někdo říká, že dostala název podle pohledu zezdola, jež prý připomíná dlouhý cigaretový dým.

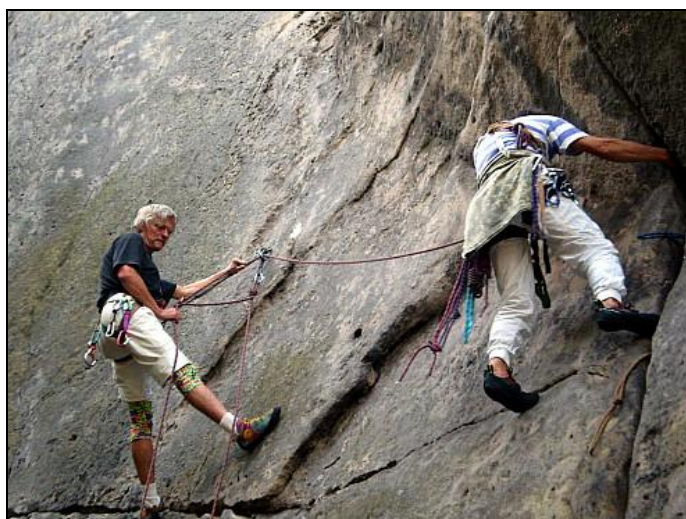
Nebo spíš Smítka u kruhů hodně pokuřoval, proto Kouřová.

Když to vylezli, věděli, že je to největší mazec ve Skaláku. Dali tomu tedy VIIb. První béčko ve Skaláku!

Dříve byl starý kruh více vpravo a tudíž se dal lehčeji cvaknout. Taky v něm řadu let visela smyčka pro bezpečí prvolezce. Teď je tam už nejméně 5 let kruh nový, který je o 20 cm více vlevo a vyžaduje opravdu poctivý dolez. Z fotek to vypadá, že to jde zajistit, ale to klame. Skutečnost je drsnější..

Vlevo 1982 - Whilans a bačkory (při troše fantazie je vidět smyčka v kruhu); vpravo 2009 - Whilans a Sportivy - musí se držet tradice

Druholec v klíčové pasáži

Poslední fotka Josky Smítky. Hraje postaru akord C, jako Keith Richard z Rolling Stones? Nebo jako Jirka Prcas Slavík??

Foto © archiv Jiřího Petřika

Český pohár paraglidingu 2009

Český pohár paraglidingu, ročník 2009, skončil. Počínaje 1. říjnem již začíná nový ročník 2010.

K pravidlům hodnocení jen tolik, že se zásadně nehodnotí čas strávený ve vzduchu, ale jen uletěná vzdálenost. Ta se udává v kilometrech maximálně přes čtyři otočné body. Součet těchto pěti přímek v km pak udává počet získaných bodů. Pokud se pilot vrátí do místa startu, jedná se o tzv. plochý trojúhelník a je zvýhodněn bodovým koeficientem. Nejvyšší bodové hodnocení má ale tzv. FAI trojúhelník, který má všechny tři strany přibližně stejně dlouhé. Malé zvýhodnění je i pro lety provedené v České republice. V zahraničních horách se přeci jen body získávají snadněji. Do soutěže se započítávají čtyři nejlepší lety za celou sezónu.

A jak dopadli naši známí horolezci:

V kategorii **STANDARD** soutěžilo 155 pilotů

Jaroslav Uher se umístil 35. a získal 136 bodů

V kategorii **SPORT**, kam patří i vysoce výkonnostní padáky, 365 pilotů

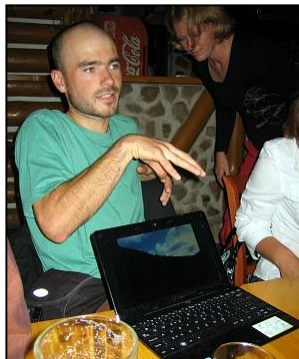
83. Michal Burda	249 bodů
174. Rostislav Sedlický	137 bodů
176. Jaroslav Uher	136 bodů
197. Lukáš Chalupecký	112 bodů

Na snímcích nestárnoucí Jaroslav Uher

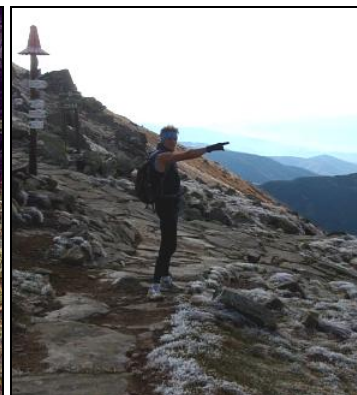
Foto © archiv Jaroslava Uhra

Hlavní hřeben Nízkých Tater nonstop

Na sobotu 3. října si **Martin Švec** a **Jiří Kostínek** naplánovali velice smělý podnik – pokus o přeběh hlavního hřebene Nízkých Tater, měřícího přes 46 kilometrů. Akce se vydařila, dokonce na ní potřebovali méně, nežli osm hodin a to ještě stíhali po celé trase fotit.

Krásné obrázky promítl a slovem doprovodil, na říjnové členské schůzi CAO Děčín, za účastníky **Martin Švec** (na snímku).

Největší převýšení je naštěstí hned v počáteční fázi běhu

Aktéři po doběhu – zleva **Martin Švec** a **Jiří Kostínek**

Tady je jejich povedená akce alespoň v základních datech:

Účastníci: **Jiří Kostínek**, **Martin Švec**

Datum: 3. října 2009

Trasa: Trangoška (zelená značka) – Chata M. R. Štefánika (červená značka) – Kamenná chata – Pořana – Chabeneč – Velká Chochuľa – Kozí chrbát – Donovaly. Trase je shodná s horským maratónem www.nonstopbehnt.sk.

Délka: 46,4 km

Převýšení: 2.436 m

Profil trasy:

Čas: 7:46 hod

S sebou: Batoh a v něm 2 l vody, 300 ml koncentrovaného ionťáku, 3 gely (CarboSnack, Enervitene), 2 energetické tyčinky (PowerBike), 100 g slaných oříšků, větrovku, rukavice, čepici, náhradní ponožky, vazelínu, toaleták, GPS, čelovku, peníze a doklady

Počasí: Polojasno, na hřebeni lehký mrazík (jinovatka a zamrzlé kaluže), větřík – na sobě tedy dlouhé elastáky, dlouhé triko, větrovku, šátek, nowind rukavice

V poledne se nám otvírá nádherný pohled na celý zbytek hřebene

Teď už jen víceméně stále dolů..

Foto © archiv **Martina Švece**

Petríniho postesk

Jeden z posledních skalních hippies **Jiří Petrín Petřík** ohodnotil poměry zdejší:

„Doba je zlá, celé léto byl zavřený Kačák v Tisí, v září skončila hospoda na Labské...“

A bude hůř..“

Foto © archiv **Jiřího Petříka**

Návštěva z Gery

Světlana Pavlátová, CAO Děčín

Ve dnech 9. - 11. října nás (mě a Karla B.) navštívili **Detlef Richter** a **Yvonne Kradorf** z Gery. Chtěli jsme jim aspoň částečně oplatit jejich skvělou péči a pohostinnost z červencové dovolené.

V pátek večer jsme vyrazili na pstruha ke Králi - mojžířská restaurace pod Kozákem a v sobotu ráno na ten Kozák.

Detlef a Yvonne na vrcholu Kozáku. 120 metrů téměř horského lezení s výhledy jak z letadla..

Po úspěšném vyskotačení k vrcholové knížce, vzorném zápisu, vydrápání se příšernou závěrečnou spárkou a pokoukání se z hlavního vrcholu, jsme seběhli do "základny" na gulášek. Pak s narvanými bachůrkami zase do kopečka na Babu. Tam na nás čekaly dvě závěrečné cesty - Stará cesta V a Labská cesta IV.

Druhý den nás už netrpělivě vyhlížel ostrovský Obr a jeho krásná, dlouhá, jemně nazelenalá Severní cesta VI. Vyšlo to přesně. Těsně po slanění nás už tak dost vymrzlé větrem pokropil déšť...

V přívětivém náručí naší „základny“..

Text a foto © Světlana Pavlátová

Ledovcový kurz - Silvretta

Dokonce i **Martina Tábořiková** umí napsat krátký článek :o)

„Ahoj, bylo to naprosto skvělý, fantastický, nezapomenutelný, úžasný...“

Foto © 2009 archiv **Martiny Tábořikové**

Přeběh všech 15ti Jizerských tisícovek

Na druhý pokus, v sobotu 15. srpna 2009, se **Pavlu Požirači Schröterovi** a jeho bratrovi povedlo přeběhnout na jeden zátaž vrcholy všech patnácti jizerskohorských vrcholů, vyšších jak 1000 m n.m. a stali se tak pravděpodobně prvními běžci, kterým se to podařilo.

Výsledný čas byl 11 hodin 40 minut a 54 sekund. Startovali těsně před osmou hodinou ránní v Polubném u kostela a skončili 39 minut po 19. hodině u Lesní restaurace ve Ferdinandově. Na akci měli celkem příjemné počasí, bylo téměř jasno, jen na vrcholcích foukal nepříjemný chladivý vítr.

„Na poslední patnácté tisícovce to byl radostný a opojný pocit, že se to přeci jenom podařilo. Je to výzva pro ostatní, aby překonali nejen náš výkon, ale hlavně sami sebe.“

Pavel Požirač Schröter a jeho bratr na Ptáčím kupě

Zdroj a foto pozirac.bloguje.cz

Den „kazišuk“

Slibně tučná obálka ve schránce tentokrát skrývala Montanu s moc pěknou titulní stránkou a navnadila tak už na první pohled více, nežli obvykle. A nutno podotknout, že měla na co vnadit. Tři parádní články hned v úvodu – Ztracení v Peru od **Bernda Zangerla**, Nuda v Ománu **Václava Šatavy** a hlavně Erectissima **Dušana Janáka**, měly snad jen jednu jedinou chybu – byly zbytečně krátké.

Osobně se však vždy nejvíce těším na vyprávění **Vladimíra Šoltýse** v cyklu Bytosti v mém srdci. To bývá takový příjemný odpočinek od všech těch 9a, X+ či M 12/13 a často se podstaty lezení dotýká zásadněji, nežli zmíněné klasifikační smrště..

Hodně povedené číslo!

Text **Jiří Chára**

Poslední slanění HO Roudnice

Pozor! Změna termínu! Poslední slanění Horce proběhne ve dnech **4. až 5. prosince 2009**. Bližší informace k akci lze najít na stránkách www.horce.cz.

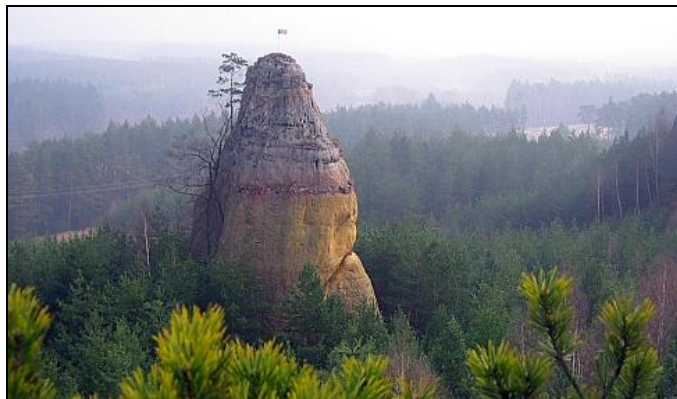
A ještě jedna zajímavá akce:

Ve středu 11. listopadu 2009 bude v Roudnici promítání fotografií a filmů, kde budou hlavními hosty **Joska Nežerka** a **Ondra Beneš**.

Zdroj: **Hanka, Horce**

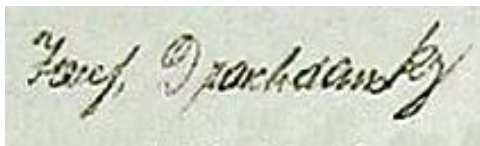
Tvarožník – 100leté jubileum

Poslední věž z letošních „stoletých vrcholů“ byl Tvarožník u Hradčan, v nejnovějším průvodci přiřazený k oblasti Dubských skal. Hradčanské pohoří, původně nazývané Kummergebirge nebo česky Polomené hory, patřilo ještě před druhou světovou válkou k vyhlášeným letoviskům. Podle dobových fotografií nebyla tato krajina porostlá téměř jednodílnou monokulturou lesů, ale naopak byla velice různorodá a strukturovaná. Také zdejší věže se netopily v záplavách vlhkých houštin, nýbrž kraji dominovaly. Nejvíce právě Tvarožník neboli Quargelstein.

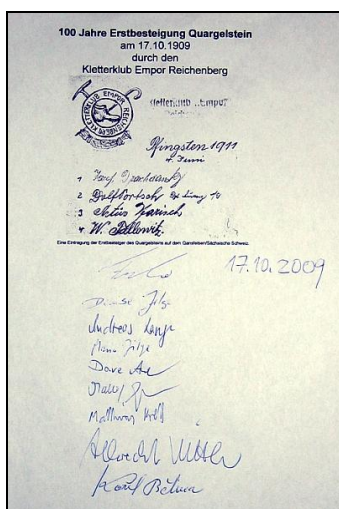
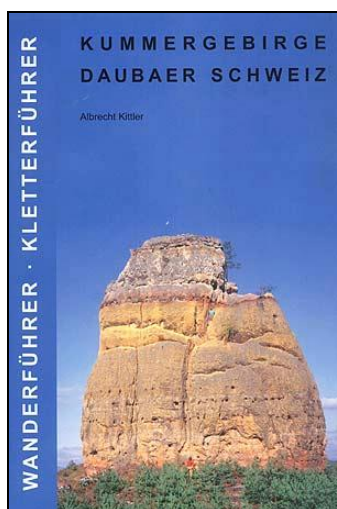
Není tedy divu, že prvovýstup na tuto obdivuhodnou věž provedl již 17. října 1909 **Josef Draschdanský** s druhy.

Ručně kreslený znak klubu Reichenberg Kletterklub EMPOR a podpis prvovýstupce - **Josef Draschdanský**

Po sto letech si přijelo toto významné výročí připomenout osm lezců z Německa a jeden z Čech:

Dave Awe, Heiko Fuko Fuchs, Matthias Matze Grosser, Denise Jilge, Mario Jilge, Albrecht Albi Kittler, Matthias Krell, Andreas Lange a Karel Bělina.

Vlevo průvodce na Kummerské pohoří z dílny **Albrechta Kittlera**. Na titulní fotografii je Tvarožník v celé své kráse. Dnes z porostu vykukuje bohužel sotva z poloviny.

Na snímku vpravo je originál protokolu z jubilejního výstupu na Tvarožník 17.10.2009, tedy přesně po sto letech..

Tím byly jubilejní prvovýstupy v roce 2009 vyčerpány. Ale dost možná, že o téhle pískovcové raritě uslyšíme i v příštím roce.

Nu, nechme se překvapit..

Účastníci jubilejního výstupu zleva: **Andreas Lange, Matthias Krell, Matthias Matze Grosser, Albrecht Albi Kittler, Heiko Fuko Fuchs, Dave Awe;** v podřepu zleva: **Mario Jilge, Karel Bělina a Denise Jilge**

Foto © 2009 *Sponge*

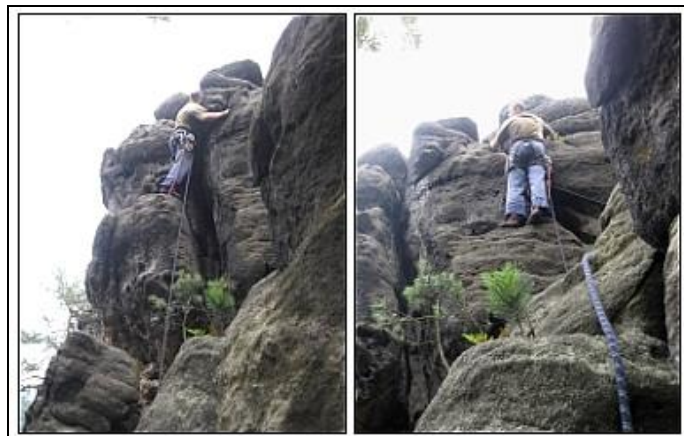
Elbwartenscheibe & Laubenschluchtturm

Práce na novém průvodci spustí vždycky v dané lokalitě horečnou činnost při dodělávání různých zapomenutých projektů, vyhledávání nových objektů a urychlené tvoření prvovýstupů. Teď se to týká zrovna Labáku.

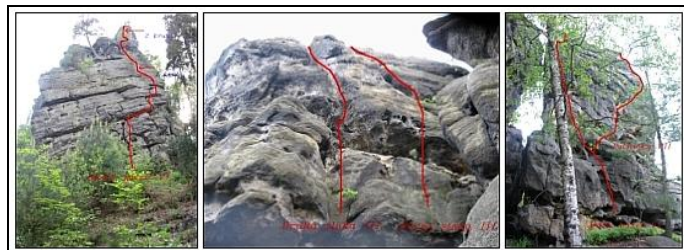
Velkou aktivitu vykazují zejména Němci a oba břehy berou útokem téměř systematicky. Zaměřeno mají hlavně na všechny opomíjené věže, věžky a věžičky. Se dvěma jim pomohli také cestotepci **Pavel Henke a Pavel Kýsa Bechyně** s druhy.

V minulém čísle jsme zveřejnili seznam všech vylezených cest, tentokrát alespoň pár obrázků z archivu **Pavla Bechyně**.

Elbwartenscheibe

Pavel Kýsa Bechyně během prvovýstupů Druhá (vlevo) a První sloka na věž Elbwartenscheibe na pravém břehu Labe

Celkový pohled na věž Elbwartenscheibe se zakreslenými prvovýstupy

Laubenschluchtturm

Pavel Henke a první RP cesty Bílá tma VIIIb na Laubenschluchtturm

Prvovýstup Votěvná vokenice VIIb, leze opět Pavel Henke

Pohoda a pitný režim v BC pod věží Laubenschluchtturm

Foto © 2009 archiv Pavla Bechyně

V pekle měli opravdové „PEKLO“..

Známa dívčí horolezecká dvojice **Martina Táboříková** a **Olina Boríková** se jistě nějakým nedopatřením dostala do pekla. Čerti se předčasně zaradovali z nových dušiček, neboť v zápětí došlo na pekelný křest kořalkou a hned bylo po radosti. Nějakou chvíli na to leželi totiž oba pekelníci bezvládně v prachu podlahy, zatímco naši andílci je s nevinným úsměvem naotech hrde překročili a vrátili se zpět mezi nás obyčejné smrtelníky.

Ten příběh se opravdu stal..

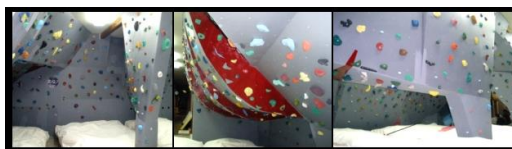
Andílci a poslední z čertů. Zatím ještě stojí..

Foto © 2009 archiv Martiny Táboříkové

Další Harlemská přestřelka

Na lezecké stěně v ústeckém klubu HARLEM se uskutečnily další závody v boulderingu neboli Harlemská přestřelka.

HARLEM

Vlevo majitel lezecké stěny **Rostislav Štefánek**, vpravo reportér České televize **Jan Stuchlík**. (To je toho - občas se objeví dokonce i reportéři z CAO News!)

Výsledková listina

MUŽI

1.	Jakub Bláha	1565 bodů
1.	Rambáč	1565 bodů
1.	Martin Tomášek	1565 bodů
4.	Horáček	1025 bodů
5.	Radek Žák	525 bodů
6.	Radek Z.	465 bodů
7.	Michal Oppelt	375 bodů
8.	Landspéro	265 bodů
9.	Zdeněk Renč	255 bodů
10.	Kapust'ák	245 bodů
11.	Johnny25	205 bodů
12.	Honza R.	155 bodů
12.	Martin Kafka	155 bodů
14.	Jan Holota	115 bodů
15.	Olda	75 bodů
16.	Papoušek	75 bodů

ŽENY

1.	Teru Havlíková	245 bodů
2.	Jana Vašková	215 bodů
3.	Pet'a Houdková	15 bodů
3.	Jitka	15 bodů

Foto © 2009 CNS

Nová šéfredaktorka Everestu

Časopis Everest prochází již dlouhou dobu výraznými změnami. Mění se rozsah, formát, grafika, loga. Od podzimního čísla Everest navíc nově řídí z postu šéfredaktorky **Lucie Nováková** (na snímku).

Ke své funkci řekla:

„K této práci jsem přišla v podstatě náhodou a jsem za to ráda. Hory a skály mě už pěkných pár let provázejí životem a nemůžu si stěžovat. Párkrát to bylo i trochu více okořeněné, ale to je tak občas se vším...“

Držme palce, ať se práce daří!

Foto © 2009 Everest

Zřítla se část hradu Jestřebí

Letošní říjen by se mohl klidně jmenovat měsíc padajících skal nebo alespoň skálopad. Největší říčení bylo v Hřensku, kde už jsme si na to víceméně zvykli, ale nejvíc na očích byl, a zároveň nejvíc překvapil, pád velké části skalního hradu Jestřebí na Českolipsku.

Redakce **CAO News** doráží na místo 17.10.2009. Všechny přístupové cesty i celý hrad jsou obehnané páskou s upozorněním na říčení skal

Obrovský 80tunový blok vlhkého pískovce se odtrhl z horního patra zhruba na severním okraji a nenávratně tak změnil známou siluetu skalního hradu. Horší zpráva je, že další sesuvy hrozí i nadále.

Velká část horního patra se zřítla – odhadem 80 tun skal

Naposledy tu k tak velkému výlomu došlo v roce 1926. Obec Jestřebí teď řeší otázku, co dál, neboť peníze ani na základní sanaci nemají. Zatím je tedy alespoň na celý svah pod hradem přísný zákaz vstupu.

Absolutní většina skal naštěstí zůstala na místě dopadu a rozpadla se téměř na elementární částice. Pouze jediný balvan našel cestu dolů svahem a zastavil až o dům jednoho z místních obyvatel

Hrubá rekonstrukce siluety přes 700 let starého hradu Jestřebí (červeně) a místo dopadu cca 80 tun pískovce (žlutá šipka)

Foto © 2009 CNs

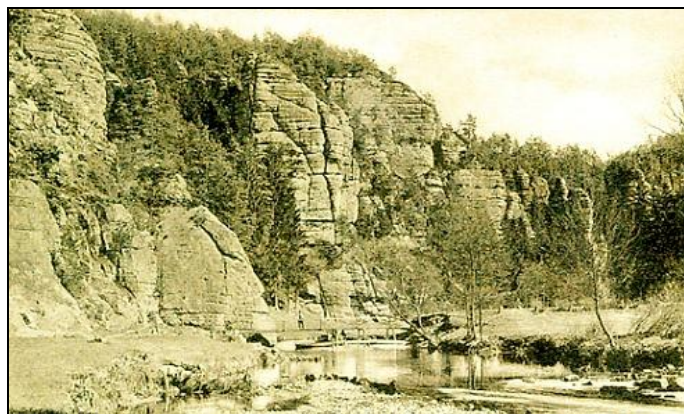
Ferdinandovy věže

Zapomenuté, opomíjené, ztracené v hloubi Ferdinandovy soutěsky. A přitom se jejich horolezecká historie už přehoupla přes stovku let.

15. října 1909 vyrazila do těchto kdysi obhospodařovaných končin čtyřčlenná skupinka horolezců:

Reinhold Greter, Arthur Hoyer, Albert Kunze a Georg Penter.

A protože věže byly také čtyři, spravedlivě si je rozdělili – každý si vyvedl jednu z nich a dobral vždy zbytek výpravy.

Jak tenkrát okolí věží vypadalo, dokumentuje tato pohlednice z roku 1900. Před Dolským mlýnem se soutěska rozšiřovala. Kdysi zvelebovaná říční niva je dnes většinou zarostlá. V pozadí vidíme Ferdinandovy věže a lávku, nahrazenou mezi lety 1901 a 1902 dnešním klenutým mostem ze železobetonu..

Po sto letech, v den výročí oněch čtyř prvovýstupů, dorazili z Vysoké Lípy do soutěsky k věžím **Zdeněk Kropáček a Karel Bělina.**

Krajina je zde jiná k nepoznání, věže jsou většinou celoročně oslzlé, utopené v zeleni a jen málokdy sem zabloudí nějaký návštěvník o čemž vypoovídají i zápisy ve vrcholových knihách. Z tohoto důvodu šlo vylézt jen na dvě z nich, zbylé dvě byly vlhké. Odměnou jim byl nejenom jubilejní výstup, ale i několikanásobný „Horám zdar“..

Dneska zde spíše než na horolezce můžete narazit na odvážné jezdkyňe na koních. I s nimi lze zažít dosti zábavy!! Sic!

Vysoká Lípa – Ferdinandovy věže

- 1. Ferdinandova věž - Stará cesta IV**
15.10.1909, Arthur Hoyer, A.Kunze, R.Greter, G.Penter
- 2. Ferdinandova věž - Stará cesta III**
15.10.1909, Georg Penter, A.Kunze, A.Hoyer, R.Greter
- 3. Ferdinandova věž - Stará cesta III**
15.10.1909, Reinhold Greter, A.Kunze, G.Penter, A.Hoyer
- 4. Ferdinandova věž - Stará cesta II**
15.10.1909, Albert Kunze, A.Hoyer, R.Greter, G.Penter

Foto © archiv CNs

Nový projekt Martina Čermáka

Martin Čermy Čermák zveřejnil na svém blogu zajímavý boulderingový projekt. Projekt snů, jak o něm říká.

K vyhlédnutému směru uvádí:

„Bomba směr, čtyřmetrová hrana totálního stropu, plus asi tři metry výlezu. Je jedno, jestli se sen splní nebo ne. Hlavně, že je CO zkoušet. A když se třeba zadaří, budou (a vlastně jsou) další projekty.. Těžký to ale bude dost. Zatím mi nejsou jasné dva kroky. Pod 7C to určitě nepůjde, spíš více. Uvidíme..“

To je on. Místo, kde se nachází, zatím neznáme..

Zdroj: cermyboulder.blogspot.com

Komplet Kreutzberg

„Kompletování“ je zajímavá akce pořádaná Horoklubem Chomutov, kdy jde o pokus vylézt všechny cesty dané oblasti. Letos hlavní tahoun a otec myšlenky **Leoš LeToš Dvořáček** vybral novou oblast Kreutzberg nedaleko Litoměřic.

V sobotu 10. října 2009 sem směřovalo poměrně hodně lezců nejen z Horoklubu Chomutov, ale i odjinud. Ukázalo se, že dost zásadním problémem pro všechny zúčastněné bylo už nalézt zmíněnou oblast. Nakonec se podařilo a šlo se na věc.

Výsledky nejsou prvořadá, hlavní je dobře si zalézt a poznat nová místa, takže jen v krátkosti:

LeToš cca 30 cest, včetně těch nejtěžších, **Blahouš Kluc** 22, **Milan Svinařík** asi 15 a ostatní kolem deseti..

Část účastníků – Komplet 2009 Kreutzberg

Foto © 2009 Horoklub Chomutov

Zajímavé výročí na Baldurce

Nedávno proběhlo padesáté výročí prvního horolezeckého výstupu **Zdeňka Kropáčka** a **Petra Vysokého**, kteří 18. září 1959 zdolali Baldurovu jehlu v Jetřichovicích. Tehdy si svůj výstup nafotili:

Baldurova jehla - Jetřichovice, 18. září 1959.
Vlevo **Zdeněk Kropáček**, vpravo **Petr Vysoký**

Horolezecké padesátiny oslavili výstupem na Baldur s použitím konopného lana (to je jen 49 let staré), konopné smyčky a železných karabin, navázání prsním úvazkem, jen místo kecek (ty už nejsou k sehnání) měli lezečky.

Po padesáti letech na stejném vrcholu a složení..

Na slanění vyměkli a nechali si poslat normální lano a sedáky. Protože Petr měl pár dní předtím sedmdesátiny, byl jejich souhrnný věk 140 let.

Vlevo **Petr Vysoký**, vpravo **Zdeněk Kropáček**

K jubilejnímu výstupu se dále připojili **Vilém Patzelt**, **Beatrice Patzeltová** a **Magda Benešová**, doprovod ještě tvořili **Jana Vysoká**, **Lucinka Patzeltová**, **Zdeněk Patzelt**, **Dáša Kropáčková** a čtyři psi..

Foto © 2009 archiv **Zdeňka Kropáčka**

Fenomenální Adam Ondra

Superlativy pomalu dochází, a tak je stále těžší popisovat další a další skvělé lezecké výkony **Adama Ondry** (na snímku).

V úterý 20. října 2009 se mu podařilo dokončit 35 metrů dlouhý prvovýstup **Marina Superstar** klasifikace **9a+/9b** v italské oblasti Domusnovas. Adam ji považuje za svou nejtěžší doposud vylezenou cestu, což opravdu mnohé napovídá, zvážíme-li, že za posledních 12 měsíců vylezl 22 cest klasifikace 8c, 21 cest 8c+, 10 cest 9a a 4 cesty klasifikace 9a+.

V závěru známé divadelní hry Dlouhý, široký a krátkozraký od velikána **Járy Cimrmana**, vyšachovaný princ Drsoň prohlásí, že bude vše alespoň z povzdálí sledovat. Pak nahlédne klíčovou dírkou do ložnice princezny Zlatovlásky a dodá – a víte, že to také není špatné?

Tak i většině z nás obyčejných smrtelníků není v případě výkonů **Adama Ondry** dáno více, nežli je z povzdálí sledovat. Ale i v tomto případě platí, že to rozhodně není špatné..

Gratulujeme!!

Foto © 2007 Sponge

První OS cesty VO2max 9 na Mlynárika

Ve středu 9. září 2009 se slovenským lezcům **Miro Petovi** a **Smolovi** podařilo první OS známé tatranské cesty VO2max klasifikace 9 na Mlynárika. Na cestu potřebovali celkem 11 hodin, od sedmé ráno do šesté večer.

O svém výstupu **Miro Pet'o** napsal:

„Do cesty jsme šli s malou dušičkou, že budeme rádi, když se nám podaří nějak to ten den dobojovat k vrcholu. Přeci jen Smolo poslední měsíce jen boulderoval a já, i když jsem na žule dobře rozlezený, jsem měl před touto cestou opravdu respekt. Lezli jsme podle nákresu z tatty.nfo.sk - tedy na 12 délek (žádnou jsme nedělili ani nespojovali). Cestou jsme se střídali – já začal a tak na mě vyšly ty nejtěžší délky (3., 7. a 9.), protože byla větší šance, že je rychleji přebijuji. Druholec lezl TR (t.j. nežumaroval ani nehákoval, jak to dělali při předchozích přelezech některé polské dvojice).“

Radost na vrcholu...

Mlynárik - Direttissima VO2max RP 9

G.Grochal, P.Sztaba, 26.8.2001. Je potřebné poznamenat, že první RP Direttisimy, která s v spodnej časti kryje s originálnou cestou, preliezli M. a P.Packo a J.Vonderčík v roku 1992 s navrhnutou klas. VII-/VIII. V hornej časti sa niektoré úseky VO2max pravdepodobne kryjú s touto cestou. Info: Lanu 2x50 m sada stoperov, stredné trendy, 15 x expres. Cesta bola vybavená nitmi pri zlanení aj v spodnej časti čím sa zmenil technický charakter pôvodnej direktisimy. 2 RP: J.Krawczyk, T.Samitowski, august 2004

Zdroj: james.sk

Rostislav Štefánek v Bahratalu

Velice slušnou lezeckou formu prokázal začátkem letošního podzimu **Rost'a Štefánek** (na snímku). V Bahratalu se zamiloval do sektoru Schlachthof a vystříhl tam Němcům tři velice těžké směry:

Prvním je **Zoom 8A**. Vede zleva od hrany traverzem do začátku MUFUTI a tím dolez.

Druhým je **Superzoom 8A+**. Začíná vlevo za rohem na levé hraně, 6C traverzem v protisměru a dolez jako Zoom. Jeho délka je asi 23 m!

A konečně boulder **Blackberries 8B/8B+**. Ten se nachází asi 150 m vlevo od MUFUTI, pod stropem používaným jako bivak. Od nástupu 7A se jde traverzem úplně doleva.

Dobrá práce!

Foto © 2009 Sponge

Filmy Slavomíra Chmely

Slavo Chmela nám zaslal několik parádních filmů ze svého bohatého archivu. Poslední dobou se hodně věnuje filmování v jeskyních, proto nepřekvapilo, že dva z nich se věnovaly právě speleologii - Amatérská jeskyně (Moravský kras) a Chceš vidět draka?

Další obsahuje tzv. Sahara MIX a Kavkaz z roku 1989.

Absolutní rarita je přepis původně 8 mm filmu a diapositivů z expedice Kavkaz – Cej 1966.

Slavo, převelík díky!!!

Foto © archiv CNS

Psilocybe again

Plaché temné siluety v ranních mlhách opět ozvláštňují rozlehlé louky a pastviny na Děčínském Sněžníku - už zase rostou..

Černé tečky hledačů na rozlehlých sněžnických pláních a cíl jejich každoročního snažení...

Foto © 2009 CNS

Zemřel Ladislav Ryska

Odešel náš kamarád Ladislav Ryska

14.12.1927 – 8.10.2009

Láďa pocházel z Mladé Boleslavy a již v posledních letech války se dostal mezi horolezce, kteří lezli hlavně v Příhrazech a Drábských Světníčkách. Měl tak možnost poznat osobně legendy českého lezení jako byl **Joska Smítka**, **J.Němeček**, **Vodháněl** a mnoho dalších.

Při pokusu s **J.Němečkem** o druhý výstup Údolní cestou na Hlásku Němeček spadl, lano se přetrhlo a Jarda měl ošklivý pád až na zem. Láďa zůstal u druhého kruhu bez možnosti slanit a až hasiči mu pomohli dolů. To samozřejmě ovlivnilo jeho další vývoj.

Po válce se dostal do Děčína, kde navázal spojení s místními lezci a stal se členem horolezeckého oddílu. Není snad skála v našem regionu, kde by Láďa nestál na jejím vrcholu.

Důležitými spolulezci byli nejdříve **Jarda Němeček**, **Václav Plaček**, pak **Karel Krombholz**, **Radek Kotala**, **Václav Sláma** a v pozdější době **Günter Schneider** a **Helmut Weigel**.

Helmut Weigel, Karel Krombholz a Ladislav Ryska na společné procházce v lednu 2003

Pochopitelně nezůstalo pouze u písku a pilně navštěvoval Vysoké Tatry a později také Alpy. Zúčastnil se mnoha prvovýstupů, namátkou Waldrauscherova cesta na Rudolfov kámen.

S oblibou nosil dvoubarevný kulich, který před těžkým výstupem natočil ven černou barvou a po výstupu ho obrátil zpět naruby na červenou.

V poslední době mu sice nemoc nedovolovala, aby s námi chodil do přírody, ať už na skály, na kole nebo v zimě na běžky, přesto nám „Trousílek“, jak mu starší kamarádi také říkali, bude při našich dalších toulkách přírodou hodně chybět..

Helmut Weigel, Děčín

Ó, horo

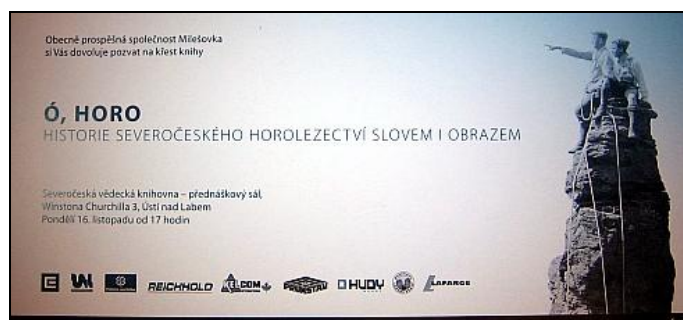
Historie severočeského horolezectví slovem i obrazem

Vláda Slouka nám poslal následující informaci ohledně toužebně očekávané publikace:

„V druhé polovině měsíce listopadu bude k dispozici všem zájemcům kniha **„Ó, horo“** – historie severočeského horolezectví slovem i obrazem. Bude mít 288 stran černobílého tisku na křídě včetně asi 185 fotografií. Snad nevádí, že jsme původní název *Horolezecké generace* trochu pozměnili.

Ti, kteří si rezervovali knihu u jednoho ze sedmi autorů (**Hozák, Kukačka, Plechač, Rada, Slouka, Tschunko, Weigel**) ji pochopitelně dostanou následně po křtu (koná se 16. listopadu tr. v Ústí n.L.), ostatní se mohou přihlásit tamtéž, příp. na adrese *Obecně prospěšné společnosti MILEŠOVKA*, tel. 777 234 269 nebo e-mailem *obslužby@raz-dva.cz*. V tomto případě nutno počítat s poštovním a balným.

Takže vám přejeme, aby kniha splnila vaše očekávání a nám, aby se líbila a šla na odbyt.“

Nezapomeňte – Severočeská vědecká knihovna – přednáškový sál, Winstona Churchilla 3, Ústí nad Labem, pondělí 16.11.2009 od 17 hod.

Zdroj **Vladimír Slouka**

Heinz Kittner a Stěna Sporného potoka

Stěnu Sporného potoka objevil v roce 2000 **Heinz Kittner** (na snímku) a dne 23.7.2000 na ní udělal všechny cesty. Letos 20. dubna na tuto věž uskutečnil už svůj 300. výstup. Je mu 81 let..

Heinz Kittner (nar. 1928) je dobře známý horolezec z klubu Radeberg v Sasku. Za 60 let své lezecké kariéry uskutečnil více jak 12.000 výstupů, vylezl na všechny pískovcové věže v Saském Švýcarsku i na dalších 1300 vrcholů po celém Německu, zdolal všech 13 vrcholů v rumunských Karpatech vyšších jak 2.500 m a podnikl mnoho dalších zajímavých lezeckých podniků.

Klobouk dolů před podobnou lezeckou aktivitou v tak vysokém věku!

Foto © 2009 *Sponge*

Vlasta Redl v Sosnové

Na dalším ze Sosnovských kulturních večerů vystoupil **Vlasta Redl** s hosty. Ani tentokrát nechyběli mezi diváky lezci a určitě nelitovali..

Foto © 2009 *Sponge*

Výstava - Rozhoupání

Na státní svátek, úterý 17. listopadu 2009, je naplánováno zahájení výstavy obrazů dvojice **Pavel Randák – Jiří Chára**, pod názvem Rozhoupání. Vernisáž proběhne v důstojných prostorách barokního kostela Nejsvětější Trojice v Dolním Žlebu a derniéra 22.11.2009.

Co nás čeká? Kromě fyzických požitků (nápoje Bohů, slané i sladké občerstvení) i požitky duševní – umělecká díla. S ohledem na datum konání se bude jednat o díla převážně vzniklá před revolucí a za doby studia obou protagonistů – tedy předrevoluční a studentská. Výstava by měla uzavřít kapitolu „bylo“ a otevřít kapitolu „bude“. Dojde-li nakonec k tomuto Rozhoupání vystavujících, pak výstava splnila účel. Z úhlu tohoto pohledu lze předjímat, že vystavená díla mohou v budoucnu nabývat značných hodnot.

K výraznému Rozhoupání přispěla vernisáž umělecké skupiny Desítka v Adršpachu 13. června 2009. Před obrazy **Jenika Pletichy** si na to definitivně pláclí..

Vypadá to, že letošní Vánoce mohou někomu přinést nejen nádherný originální dárek, nýbrž i významné zhodnocení vložených investic.. Neváhejte!!

Pozvánka na výstavu – nenechte si ujít!

Foto © 2009 Lenka Chárová a Pavel Randák

Miroslav Bojsa Dědek končí

Informace o rezignaci **Miroslava Bojsy Dědka** na všechny funkce se objevila na stránkách HO Hruboskalsko:

„Do konce tohoto roku opouštím všechny posty v TJ Č. RÁJ. Proto si poznamenejte, že novým správcem archívu vrcholových knížek je **Zdeněk Konrád**. Novým správcem lezecké stěny je **Jakub Cicvárek**, dotazy ohledně letošní sezóny už na něho. Také Skální muž má nové pořadatele, jsou to **Robin** a **Horacio**, ti vás určitě budou o všem informovat. Post předsedy VK Hruboskalsko opouštím k 31.12.2009, o nástupci vás budu včas informovat...“

Zdroj: hruboskalsko.cz

Žehlička – zaplat' pánbů odškrtnuto

„Tak to jsem fakt rád, že sem už nemusím!!“

Tohle zaznělo na vrcholu Žehličky 10. října 2009 hned z několika úst. V rámci kontroly všech věží v Labáku, stavu jištění, slaňáků a vrcholových knížek, se vystoupilo i na vrcholy, které zrovna nelámou hitparády nejoblíbenějších.

Žehlička na levém břehu Labe je vzhledově celkem elegantní věž, ale má smůlu, že je po většinu roku zamešená a zelená. Objevili ji, a jako první na ni vylezli Starou cestou za V, **Karel Krombholz** a **Ladislav Ryska** 10. dubna 1972.

Účastníci říjnové mapovací akce

Pavel Pavouk Černý, Jiří Houba Chára, Eliška a Petr Laštovičkoví a Jan Jeník Pleticha

Vlevo dolézá **Pavel Pavouk Černý** náhorní mechozelenou VIIb, vpravo Žehlička v celé své krásě..

Foto © 2009 Sponge

Říjnové Orionidy

Díky jasným říjnovým nočním oblohám jsme mohli několikrát sledovat poměrně silný výskyt Orionid, pocházejících ze zanechaného prachu po průletu slavné Halleyovy komety.

Po Leonidech jsou Orionidy druhým nejrychlejším rojem – do naší atmosféry vstupují rychlostí 66 km/s, díky čemuž jsou jejich světelné stopy viditelné po dobu několika vteřin až minut. Za hodinu bylo možné spatřit až 60 Orionidů..

Zdroj *Astronomický ústav SAV*

Nu, a ještě něco pro **Jonáše**..

Archiv *CNs*

VÝROČÍ

ŘÍJEN 2009

- 1.10. Jan Jordák, CAO Děčín
- 2.10. Jaroslava Černá, CAO Děčín
- 4.10. Jan Horáček Horák, CAO Děčín
- 5.10. Kateřina Pánková, CAO Děčín
- 5.10. Tomáš Švihnos, CAO Děčín
- 7.10. Veronika Schumi Krčilová, CAO Děčín
- 9.10. Slavomil Krob, HOKET Praha
- 16.10. Miloslava Fróna Bělinová, Povrly
- 21.10. Jakub Martinec, CAO Děčín
- 29.10. Jaroslav Horáček, HO TJ Doprava Děčín
- 29.10. Josef Vik, ASK Děčín (KOB Děčín)

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 17.11. Vernisáž umělecké skupiny Rozhoupaní. V Dolním Žlebu, viz pozvánka, euroclimbing.com a horyinfo.cz
- 4.-5.12. Poslední slanění HO Roudnice. Ostrov. Více informací na stránkách www.horce.cz
- 12.12. Potápění na „Americe“. Pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz.
- 19.12. Litoměřická „10“. Pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz
- ?? Běh Výpřez – Vansdorf – extrémní měřený trénink, kontakt Karel Hofman, tel. 776277294, kahofman@tiscali.cz
- 24.12. Štědrodopolední Ptačí stěny. Lezení a zdobení stromku pro zvířátka.
- 26.12. Vánoční Bořeň. Vlakem za lezením a večerním posezením v Kysilce.
- 31.12. Oslava Silvestra.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

Uvidíme, co se nám sejde na redakčním stole
Další část vzpomínek Rudolfa Ohnesorge na Rudu Zabilku
Přehled nových cest
Nebudou chybět pravidelné rubriky
a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News by mělo vyjít již 23.11.2009!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- **Olešská věž** nedaleko Staré Olešky má na vrcholu novou knihu i krabici a vede na ni další nová cesta. Vše mají na svědomí lezci z Německa.
- Od okamžiku, co se stal **Jeník Pleticha** správcem levého břehu Labe, se mnoho věcí dalo do pohybu. Krom toho, že vlastní správcování povznesl na úplně jinou úroveň, stihá organizovat a řídit další doprovodné akce. Jednou z nich je založení archivu veškerých archiválií týkajících se lezení v tomto regionu. Díky za tuto bohužel práci!!
- Barevné kouzlo podzimních **Krušných hor** vyjela obdivovat dvojice lezců z CAO Děčín. Navštívili Kalecké skály a skalní oblasti na Lesenské pláni. Za BC zvolili Horský hotel Svahová. Je tu opravdu krásně!
- **Květoslav Padůče** zůstává stále zahalen záhadou. O jeho údajných vynikajících těžkých přelezech jsme se už párkrát zmiňovali, naposledy v dubnovém čísle CAO News. Kvepada, jak si v internetových diskusích říká, jsme se pokusili zkontaktovat, bohužel stále bez odpovědi..
- Nejznámější věž v údolí Roklice Zlý bratr má na svém vrcholu nově zabudovanou korouhvičku s českou vlajkou. Postaral se o to správce **Josef Kunzo**..

Heslo na tento měsíc:
CAO News ti dává křídla...

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 4. LISTOPADU 2009
V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Jiří Chára